

Cocon

Jaargang 18

Oktober 2018

BESTUUR van de FNG:

Jan van Kleeff	voorzitter	telefoon 06-46 09 88 71
Ron Sluijs	secretaris	Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
Frans Martens	penningmeester	NL 25 INGB 0008400643 t.n.v. de FNG
Rikus Scholing	bestuurslid	
Mariet Kraus	bestuurslid	
Jack Keijzer	bestuurslid	

Cocon

REDACTIE:

Paul Kuiper	tel. 074-2439826	kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest	tel. 06-51346075 / 023-5263518	rienverc@xs4all.nl
Margreet Scholing	tel. 06-37317070	margreetscholing@gmail.com
Jannet de Jongh	tel. 0653554239	hejotiky@kpnmail.nl

Gastschrijvers:

Jan Bouman
Gert Jan Slump

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws graag zenden naar:

Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De Cocon is een kwartaaluitgave van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers
en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezending van een hard-copie is mogelijk aan alle ingeschrevenen van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 20 december 2018.

Kopij vóór 20 november 2018 sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen indien nodig in te korten.

VAN DE REDACTIE

Laatst kwam er iemand bij ons op bezoek en zag een foto van Maaike, onze in 1997 op 24-jarige leeftijd vermoorde dochter, staan. Zij kende het hele verhaal en vond het een mooie foto. “Maar”, vroeg zij, “wat staat daar in dat hoekje van de foto?”

“Dat is een vergeet-mij-nietje”, zei mijn vrouw.

“Waarom staat dat daar?”, was de volgende vraag.

Tsja, wat moet je daar nou op antwoorden? Was dat niet vanzelfsprekend? Voor ons in ieder geval wel.

Misschien hebt u, lezer(es), bij het zien van de voorplaat ook wel zoiets gedacht: “Wat is dat nou?”

Mijn latijn is niet zo best, maar toch kan ik het opschrift wel ongeveer vertalen: er staat zoiets als 'Blijf hun namen noemen'. En bij velen van ons is het gedicht 'Streep hun naam niet door' bekend. Er is het indrukwekkende boek 'Noem mijn naam', van Marinus van den Berg en Daan Westerink.

En is het niet altijd een indrukwekkend gebeuren tijdens de Dag Herdenken Geweldslachtoffers als we door een stad, dit jaar door Wolvega, lopen met dat honderden meters lange lint met al die namen er op?

En wat is er altijd een intense stilte als al die namen stuk voor stuk worden genoemd!

Want het gaat om hen, om onze geliefden die door geweld om het leven zijn gekomen. Of beter: die door iemand om het leven zijn gebracht.

En daarom staan altijd in het hart van de Cocon de foto's van hen wier geboortedag in het komende kwartaal valt.

Namen noemen. En nu van een heel andere orde: we noemen de namen van 2 nieuwe medewerkers aan de Cocon. In dit stukje noemen wij Jan Bouman en Gert Jan Slump. Zij zullen vanuit hun gezichtspunt en deskundigheid telkens in de Cocon een bijdrage leveren. Verderop in deze Cocon kunt u meer over hen lezen. In de onlangs verschenen Nieuwsflits hebt u hier ook al over kunnen lezen. Zij maken geen deel uit van de redactie. Je zou hen gastschrijvers kunnen noemen, of columnisten. Hoe dan ook: wij van de redactie heten hen van harte welkom in ons blad en zien uit naar hun inbreng!

Zoals wij vroeger een vrij duidelijk beeld hadden van onze lezers – we waren immers allen lid van de vereniging – zo is ons lezerspubliek momenteel uiteraard wat minder concreet. Terwijl de fusie en alles wat daar bij komt kijken nu bijna voltooid is, en als u dit leest waarschijnlijk al voltooid is, doen wij ons uiterste best om de administraties van de drie deelnemende fusiegenoten samen te voegen. En dat betekent ook dat we de verzameling foto's op orde moeten krijgen. Dat is een nogal ingewikkeld proces en er zal af en toe wel eens een fout gemaakt worden. We hopen op begrip van uw kant.

Na een hete zomer zijn we inmiddels in de herfst terecht gekomen. We hopen dat de vakantie gebracht heeft wat bij het woord 'vakantie' hoort: zoiets als leeg maken, ruimte maken, open staan. Waarvoor? Dat kan natuurlijk heel verschillend zijn en voor ieder weer wat anders. Mogelijk wat ontspanning, wat re-creatie.

De dagen worden snel zichtbaar korter, wat natuurlijk onzin is: het wordt steeds korter licht, het donker krijgt de overhand. En toch, en toch, wensen wij u lezer, lezere, toe dat er, al is het maar af en toe, licht kan schijnen in een leven dat soms zo duister is als de nacht.

Namens de redactie,

Paul Kuiper

Bij het schrijven van deze bijdrage aan de Cocon, komt het nieuws binnen dat de verdachte van de moord op Nicky Verstappen is aangehouden in Spanje. Na 20 jaar raakt het onderzoek in een versnelling, mede dankzij verbeterde DNA-technieken. Niet voor niets heeft de FNG zich altijd uitgesproken tegen bezuinigingen bij het NFI.

Zoals ik in de vorige Cocon heb aangegeven, wil het bestuur u regelmatig op de hoogte houden van ontwikkelingen die voor u van belang zijn. Aangezien de Cocon vier maal per jaar verschijnt, is de idee om steeds tussen twee publicaties van de Cocon in, een Nieuwsflash rond te sturen. In de laatste week van augustus heeft u Nieuwsflash nr. 2 ontvangen.

Als u deze Cocon ontvangt, ga ik er van uit dat de nieuwe FNG-website beschikbaar is. Als u nog geen kijkje genomen heeft, raad ik u aan om onze website www.fngnederland.nl eens te bezoeken. We ontvangen graag uw op- of aanmerkingen.

Het nieuwe FNG-logo is inmiddels in onze huisstijl opgenomen en zult u regelmatig tegenkomen. Het zal voor sommigen van u even wennen zijn om de oude logo's niet meer te zien (zoals de vlinder van de VOVK). Het bestuur is trots dat de FNG nu duidelijk herkenbaar is, zowel voor lotgenoten als voor onze externe contacten.

Om het ontbinden van de drie oude lotgenotenorganisaties af te ronden, was het wachten op de lancering van onze website. Zoals ook in de Nieuwsflash is uitgelegd, is het een vereiste om de ANBI-status te krijgen, dat dit vermeld wordt op een werkende website. Nu ook het FNG beleidsplan is afgerond, staat het juridische proces van ontbinding niets meer in de weg en wordt samen met een notaris voor de afronding gezorgd.

Afgelopen 22 september vond de Dag Herdenken Geweldslachtoffers plaats in Wolvega, gemeente Weststellingwerf. Een druk bezochte manifestatie met een mooi programma. Het bestuur wil de vele vrijwilligers die aan de DHG meegewerkt hebben, heel erg bedanken voor hun werk.

Kijken we vooruit naar de volgende maanden, nu de Werkgroep Lotgenoten Contact op stoom is gekomen, wordt er op 20 oktober een familiedag bij het Dolfinarium in Harderwijk georganiseerd en op 10 november een lotgenotenbijeenkomst in Almere. Zeker de bijeenkomst in Almere belooft een interessante bijeenkomst te worden, zoals u ook heeft kunnen lezen in de Nieuwsflash. Verder is het de bedoeling dat in december, een speciale december herdenkingsbijeenkomst in Leusden wordt gehouden, bij de oud VOVK leden wel bekend.

Er zijn veel ontwikkelingen gaande. Het bestuur doet zijn best om u zo goed mogelijk op de hoogte te houden.

Jan van Kleeff, Voorzitter

(Gedicht)

*Er is niets aan mij te zien
Ik loop en leef zoals ooi te voren
Maar toch ben ik zo ontzettend anders
Ben ik een gedeelte van mijzelf verloren*

*Je ziet inderdaad nog mijn persoon
Maar het is domweg uiterlijke schijn
Want ik zal nooit, nee nooit
Nee nooit meer dezelfde zijn*

*De leegte kan geen mens verdragen
Pijn en verdriet zijn onbekend
De tranen die onzichtbaar stromen
Heeft men in alles niet herkend*

*Ik ben dezelfde maar toch anders
En ben op een dood spoor aanbeland
Met de ontdekking dat ik alleen moet gaan
Want rouwen doe je aan de binnenkant*

KIDSWEEKEND WILHELMINAORD 8-9 en 10 juni

Dit weekend wordt jaarlijks gehouden met groot succes. Voorheen door Aandacht Doet Spreken (ADS) dit jaar voor de eerste keer voor alle lotgenoten van FNG.

Eerst wat uitleg over de locatie. Deze weekenden worden georganiseerd op een prachtige locatie, "School in Bos" in het Drentse Wilhelminaoord.

Eigendom van de gemeente Den Haag en wordt het hele jaar door gebruikt door Haagse basisscholen voor schoolexcursies.

Het is een groot gebouw (zie onderstaande foto) met veel kamers en slaapzalen van 2 tot 8 personen. Een gemeenschappelijke woonruimte en grote keuken met allerhande apparatuur. Waar wel 80 personen in kunnen vertoeven.

Het gebouw is wat gedateerd, maar schoon en goed onderhouden en is uitstekend geschikt voor deze weekenden.

Er is genoeg ruimte om van alles te organiseren, van puzzeltochten tot sport- en spelwedstrijden. Aan de achterkant van het gebouw is een openbaar bos waar je heerlijk kunt wandelen en zijn er sportvelden.

En dan willen we nu graag wat uitleg geven wat het kidsweekend zo'n beetje inhoudt. Kidsweekend is, de naam zegt het al, een weekend voor de kids waarvan een ouder, broer, zus, Opa of Oma of andere naaste om het leven is gebracht. Bedoeld om kinderen die een zo vreselijk trauma hebben meegemaakt, proberen een onbezorgd weekend te kunnen bieden. Ook de kinderen hebben behoefte aan contact met elkaar.

Door de jaren heen (wij komen er al vanaf 2005) hebben de volwassenen veel met elkaar gedeeld, maar ook de kinderen onderling. Blij dat ze elkaar weer zien na de winterperiode. Daarom is het belangrijk dat deze weekenden er zijn.

In dit weekend georganiseerd door Daan en Claudia was weer van alles te doen, er waren een luchtkussen en speeltoestellen opgesteld.

Bij goed weer wordt er een groot zwembad gevuld. Fietsen staan in de schuur dus wie zin had kon een eindje fietsen. Vrijdagavond was er een lasergame spel waar iedereen aan meedeed, leuk en best spannend in het donkere bos. Dit jaar was het weer geen spelbreker en hebben we 's avonds heerlijk op het terras kunnen zitten.

Avonden met een lach en een traan, gesprekken onderling. De kinderen druk met van alles en nog wat. Zaterdag was er een speurtocht er werden groepjes gemaakt van kinderen met ouderen, en door middel van aanwijzingen moest je er achter komen waar je naar toe moest, daar lagen de nieuwe aanwijzingen, zo waren we een poosje bezig. Er waren ook prijsjes te verdienen, dege-

ne die het snelste waren mochten het eerst uitzoeken zo had iedereen wat gewonnen. 's Avonds na een heerlijke BBQ hadden Daniel en Claudia een pub Quiz in petto voor ons. We werden in groepjes gedeeld en kwamen er wel heel veel best wel pittige vragen op ons af. Maar leuk om te doen, gezamenlijk bezig zijn. Zondag na het ontbijt, werd het tijd om de spullen in te pakken, je kamer netjes achterlaten. Na de koffie zijn we met elkaar naar "De Muur" gegaan, voor de meesten van ons bekend, een plek om onze geliefden te herdenken. Het samenzijn bij de muur was emotioneel, je voelt je dicht bij je geliefde familielid. Verbonden door het lot met elkaar. Al met al kunnen we terugkijken op een mooi, waardevol weekend.

Met dank aan Daniel en Claudia voor de organisatie.

Jannet de Jongh

HET VERHAAL VAN

Pepijn van der Velden
13-08-1980 † 14-02-2013

Vaak lezen we tegenwoordig bij moordzaken... 'het betreft mogelijk een afrekening in het criminele circuit'. Zo ook bij de omgebrachte Pepijn van der Velden(32). Zijn moeder José van der Velden onderkent dat Pepijn risicovol leefde, maar daarmee nog geen crimineel was. "Integendeel" vindt ze, "ik heb zo'n behoefte uit te leggen dat Pepijn een goede jongen was die echter niet tegen de verleidingen kon. Maar dat had ook zo zijn redenen en dat lees je niet in de krant".

Het is Valentijnsdag, 14 februari 2013. "Vanavond ga ik mijn geld ophalen en dan stop ik met alles mam" is wat Pepijn op die middag tegen zijn moeder zegt. Samen kijken ze naar een film, luisteren ze naar muziek en eten wat wanneer José vraagt "Hoe laat moet je weg?" "Niet vragen mam, dan word ik alleen maar zenuwachtig". Om half tien staat Pepijn op om weg te gaan. "Doe het nou niet jongen, het is ook nog glad, waagt José, ingegeven door een ongerust gevoel, haar zoon nog te manen. "Maak je niet ongerust mam, het komt goed, X (zijn sportmaatje) is er ook bij".

De andere morgen om half zes wordt er aan de voordeur van José gebeld. Ze staat direct op met een gevoel van 'dit klopt niet'. Twee rechercheurs staan voor haar deur en vragen of zij de moeder is van Pepijn van der Velden want die is overleden! Ontsteld van die bruuske openingszin stamelt ze "Dat kan niet want mijn man is pas dood".

José maakt haast met vertellen, ze wil ook zo veel kwijt, vooral omdat ze zich gekwetst voelt dat haar zoon als crimineel weggezet wordt. "Iedereen die stoute dingen doet is daarmee nog geen crimineel, en zeker niet mijn zoon" is de algemene opvatting van José.

Ze is opgegroeid in een beschermd gezin met vier zussen. Haar vader overlijdt wanneer ze 16 is. Misschien door dat 'gemis' valt ze op een stoere man die met een motor de blits maakt. Diep van binnen voelt ze wel dat die man tevens keihard kan zijn, maar ook voor haar geldt dat liefde 'blind' maakt. Het is een intelligente man, heeft een goede baan en verdient daardoor ook navenant. Ze krijgen twee kindertjes, Nienke in 1978 en Pepijn in 1980.

Haar man bemoeit zich echter niet met de kinderen en zijn autistische trekjes openbaren zich steeds meer. De kinderen knuffelen is totaal vreemd voor hem, alsof hij niet bij het gezin hoort en de omgang met hem wordt steeds moeilijker. Ook wordt zijn drankprobleem in de loop van de jaren problematischer en een gevolgde relatietherapie blijkt geen uitweg te bieden. Wanneer hij ook nog gewelddadig wordt kan José het niet langer aan en ondanks dat ze het een moeilijk besluit vindt, gaat ze van hem weg.

Nienke, dan 13, lijkt het wel te kunnen handelen maar de twee jaar jongere Pepijn heeft het er moeilijk mee. Niet dat hij zoveel aan zijn vader had, integendeel, maar hij hunkerde naar zijn aandacht en nu liet zijn vader hem 'definitief' zitten. De verwijdering ontardt in een ware vechtscheiding. Haar man eist eigenlijk alles op. Ondanks dat José -tot aan het krijgen van haar kinderen toe- altijd gewerkt heeft, meent hij dat hij overal recht op heeft omdat zij toch niets verdiend en betaald heeft. De op de bank zittende en tv kijkende Pepijn wordt overdonderd toen ter plekke de TV en de bank werden weggehaald. Hij komt in het bijzijn van de kinderen even 'zijn' spullen ophalen. "Neem alles maar mee", is het enige wat José in haar wanhoop kan uitbrengen.

We zijn in een klein huurhuisje in Dordrecht gaan wonen en we zagen hem niet meer. Dus ook de kinderen zagen hun vader niet. "Dan moeten ze maar naar mij komen", was de reactie van haar ex. Tot groot verdriet van Pepijn.

Ondanks een omgangsregeling, wat José toejuichte, lukt het niet om hem enige interesse voor de kinderen te doen krijgen; hij maakte er geen gebruik van. Na drie maanden heeft haar ex een ander. En na een jaar verrast Pepijn zijn moeder om de wens uit te spreken bij zijn vader te willen gaan wonen. Ondanks dat José dit geen goed plan vindt kan ze er alleen maar in meegaan om eventuele latere verwijten te voorkomen. Binnen een jaar ziet ze allerlei veranderingen bij Pepijn. Van een vrolijke opgeruimde jongen ziet ze steeds minder terug en wanneer Pepijn na een aantal maanden bij zijn vader gewoond te hebben met zijn hand in het verband aan komt, wil ze meer weten. "Ik heb met mijn hand tegen de deur geslagen" is wat hij met terneergeslagen ogen weet te vertellen. Maar José is op haar hoede! Binnen een jaar is Pepijn weer terug. De voor pubers zo noodzakelijk 'krachtmeting' is voor Pepijn met zijn vader desastreus uitgekapt.

Wanneer Nienke 16 is overlijdt haar oma, José's moeder. Nienke en Pepijn zijn daar helemaal stuk van.

Wanneer Pepijn een jaar of 16 is, vertelt hij zijn moeder bang te zijn. Hij vraagt of zijn moeder naast hem in bed komt liggen en of ze een vechthond zullen aanschaffen. Van jongs af aan heeft hij een paar Surinaamse vriendjes. Enkele daarvan verkopen wiet en Pepijn had daaraan meegedaan. Al het geld wat hij verdiende gaf hij ook weer weg, hij vond het leuk om anderen blij te maken. Maar iemand van die Surinaamse familie had hem met een pistool bedreigd, vertelde hij zijn moeder.

Pepijn blijkt ADHD te hebben. Vooral bij jongens resulteert dat vaak in het opzoeken van spanningen. Impulsief dingen doen die je, naar achteraf blijkt, niet wilt; het blijkt dé valkuil te worden voor hem.

José en Pepijn verhuizen naar Valkenswaard. Pepijn is inmiddels opgegroeid tot een aantrekkelijke spontane man die gemakkelijk is in de omgang en snel contacten maakt. Wanneer hij 18 is krijgt hij een serieuze relatie met een meisje. Dat meisje komt vrij snel inwonen bij José en Pepijn.

‘Het is ook allemaal nieuw voor hem’, denkt José wanneer ze hem in korte tijd zo ziet afvallen. Ze blijkt heel moeilijk in de omgang te zijn en vaak agressief, totdat het uitkomt dat ze borderline heeft.

‘Ik was een keer bij hen toen zijn vriend Teun er ook was’, vertelt José. ‘Ze deden erg lacherig met elkaar en ik wilde weten waarom. Ik kreeg geen duidelijk antwoord en de twee vrienden vertrokken. Later thuis werd ik opgezocht door de politie met de mededeling dat Pepijn was opgepakt vanwege softdrugs verkoop. Het bleek dat zijn vriendin daar ook alles van wist en dat was voor mij reden om mijn handen van haar af te trekken. Gelukkig is Pepijn kort daarop weer bij me komen wonen. Het speet hem wanneer hij welgemeend haar zegt: ‘Mama het ligt niet aan jou, je bent altijd goed voor me geweest’.

‘Pepijn was altijd al ondeugend, zocht steeds zijn grenzen op, maar was nooit agressief en hij deed nooit lelijk. Alleen maar spannende dingen zoals spijbelen op school en dan met zijn vrienden gaan crossen. Als kind al moest ik steeds zeggen, kijk uit wat je doet, want hij zag geen gevaar. Dat impulsieve herken ik ook wel van mijzelf maar ik heb inmiddels wel mijn grenzen kunnen ontdekken. Pepijn kon zijn grenzen niet aangeven’.

Ondanks dat Pepijn een mavo opleiding heeft werkt hij liever met zijn handen dan met zijn hoofd. Hij vindt werk bij een Dakdekkersbedrijf en heeft het naar zijn zin. Totdat hij niet altijd voor alle uren betaald wordt, dan verandert hij van werkgever. Pepijn gaat in de hekwerkbouw en ook daar heeft hij het een paar jaar naar zijn zin.

Wanneer hij zijn moeder belt met: ‘Hey mam hoe gaat het met je’, antwoordt José met ‘ben je verliefd?’ Pepijn is vaak verrast dat zijn moeder hem zo goed kent.

Pepijn zijn impulsiviteit breekt hem nogal eens op. Hij leert een meisje kennen terwijl hij daarbij al weet dat het hem niet goed zal bevallen. Hij gaat met haar in een huisje in België wonen. In korte tijd belt hij overstuur zijn moeder omdat zijn vriendin vreemd gegaan is. Gelukkig duurt deze ‘spontane’ relatie niet al te lang tot grote spijt van zijn vader. Zijn vader vond de vriendin van Pepijn aardig en koos partij voor haar. Dit kwetste Pepijn heel erg. Pepijn vertelt tegen zijn moeder dat hij zich depressief voelt wanneer hij bij zijn vader is geweest.

‘Waarom doe je dat dan’, vraagt ze hem. ‘Hij zocht nou eenmaal erkenning van zijn vader, naar iets positiefs’. ‘Als ik later een grote auto heb dan rijd ik langs zijn huis’, zei hij wel eens.

Wanneer José met haar vriend Peter trouwt vindt Pepijn het zo fijn voor zijn moeder dat hij er om moet huilen.

Wederom pakt Pepijn het dakdekkers werk op. Een collega van hem blijkt een aardige zus te hebben. Pepijn valt voor de zes jaar oudere zus. Wederom blijkt het een borderline patiënt te zijn maar met gebruik van haar medicijnen lukt het allemaal wel. Na drie maanden verkering staat Pepijn in zijn overall plotsklaps voor zijn moeder op haar werk bij de GGZ: ‘ik moet met je praten’.

Het blijkt dat ze graag kinderen wil en Pepijn kon daarop geen neen zeggen. ‘Het is wel een hele stap een kind van jezelf en als het nou straks niet goed gaat’, is het onheilspellende gevoel dat hij naar zijn moeder uitspreekt. Maar Pepijn kan nou eenmaal moeilijk anderen teleurstellen. Wanneer ze in verwachting raakt neemt ze geen medicijnen meer in met alle gevolgen van dien. Ze wordt uiterst lastig, dwars en agressief.

José ziet dat Pepijn niet echt gelukkig is maar moet het daarbij laten. Hij is in ieder geval blij met zijn zoontje ‘Pepijntje’. Wanneer José ruim een jaar later bij de bevalling van hun tweede, Julian, in het ziekenhuis komt, hoort ze van haar moeder dat Pepijn regelmatig door zijn vrouw wordt geslagen. Pepijn ontkent dat in alle toonaarden. José hoort echter van meerdere kanten dat haar zoon wordt mishandeld, maar ze weet hoe Pepijn denkt: ik sla niet terug dat doe je bij een vrouw niet, hoogstens afweren’.

Op Valentijnsdag wordt Pepijn van der Velden om kwart voor twaalf 's avond aangetroffen in de wijk Ommoord te Rotterdam. Doodgeschoten achter het stuur. Een charmante, vlotte man, vader van drie jonge kinderen, 7, 5 en een zoontje van twee. Hij is een paar keer in aanraking met Politie en Justitie geweest, dienstengevolg sluit de politie een afrekening niet uit.

Pepijn krijgt van zijn ex geen gelegenheid om zijn kinderen te zien. ‘Als hij mij niet wil dan de kinderen ook niet’ is haar motto. Daarover is hij zeer verdrietig maar is voor José en Peter blij dat zij de kinderen zo nu en dan wel zien kunnen. Met foto’s en berichtjes wordt hij van zijn twee kinderen op de hoogte gehouden. “Ze vertelt nu dat haar huwelijk niet goed ging omdat Pepijn op het slechte pad ging”, zegt José verontwaardigd, wetende dat Pepijn er alles aan gedaan heeft om de relatie goed te houden maar haar buien zorgen ervoor dat hij het niet meer aankon. Hij miste zijn kinderen enorm daarna.

Pepijn besluit wederom bij zijn vader in Dordrecht te gaan wonen omdat hij even tot rust wil komen ver van zijn ex-vrouw. Daar ontmoet hij een meisje dat hij nog van school kent en het klikt. Sinds het vertrek naar zijn vader heeft José minder contact met Pepijn. Wel belt hij regelmatig en stuurt sms berichtjes. De keren dat ze hen meemaakt merkt ze wederom dat hij niet echt gelukkig is, ondanks de geboorte van zijn derde kind, Jovi. Haar ouders zijn bijna altijd bij het stel en dat irriteert hem mateloos. Om zijn zinnen te verzetten bezoekt Pepijn verwoed trainend een sportschool aldaar. Intussen laat hij zijn moeder weten bijzonder graag weer naar Brabant te willen komen. Wanneer José en Peter het stel bij een etentje dit plan voorleggen antwoordt zij dat ze daar niet aan meewerkt en wanneer Pepijn dat van plan is hij zijn kind (evenals de andere) niet meer terug ziet.

Haar man Peter wordt ernstig ziek en zwakt in zeer korte tijd af. Pepijn die heel goed met Peter kon opschieten en hem steeds meer als zijn vader zag, neemt regelmatig de verzorging van de terminale man op zich. Het vertillen en dergelijke kost de getrainde Pepijn geen moeite en hij gaat daarvoor weer bij zijn ouders wonen. De verzorging van zijn peetvader brengt het beste (zorgzame karakter) bij hem naar boven.

In de sportschool worden diverse contacten gelegd en Pepijn wordt lid van een school in Schiedam. Daar vindt hij een meer dan luisterend oor bij een van de sportmaatjes (X). De vader van X kan hem diverse klussen aanbieden die geld opleveren. Wat een kans! Pepijn wordt daar zeer in vereerd dat hij daarin iets kan betekenen. Zo’n kanjer met ballen hebben ze nog nooit gehad! De verleiding blijkt groot voor Pepijn die het laatste jaar verschillende ‘klussen’ voor die vader doet die overigens al vaker had vastgezet. Achteraf blijken de klussen onder ander transport van verboden of illegale handel, opletten bij verkeerde zaken, wietplantage beheren enz. Het blijft voor de politie niet onopgemerkt en Pepijn wordt opgepakt en (wederom) veroordeeld.

Op 6 januari 2013 overlijdt Peter en Pepijn heeft, naast uiteraard José, daar veel verdriet van. In die periode lijkt het alsof hij nog meer bevattelijk is voor zogenaamde waardering van de mannelijke kant.

“Mam, ze zeggen dat ik ballen heb”, vertelde hij een paar weken voor zijn dood. “Waarom denk je jongen dat ze dat zeggen”, probeert José hem met een kritische vraag wakker te schudden. Maar dan lachte hij alleen wat afwezig. José vermoedt dat hij de laatste tijd ten behoeve van de trainingen anabole gebruikt waardoor ADHD achtige neigingen extra versterkt worden. Hij draagt de laatste tijd ook steeds een pistool bij zich. José vindt dit belachelijk en wil het ding niet in huis hebben. “Ik gebruik het heus niet mam” is dan zijn reactie.

—Een stoere Pepijn met ‘ons mam’ op zijn arm getatoeëerd. De foto is genomen in de laatste week van zijn leven. Op zijn arm heeft hij na zijn scheiding ‘ons mam’ laten tatoeëren en zijn achternaam laten wijzigen in ‘van der Velde’, vanwege gebrek aan aandacht van zijn vader.—

De dood van Peter werkt op Pepijn in. Peter heeft Pepijn op zijn sterfbed nog bedankt: ‘bedankt Pepijn, je bent een goede jongen, zal je goed op je moeder passen?’ Peter had daarbij de wens uitgesproken dat hij na zijn overlijden door Pepijn zou worden aangekleed. Maar dat kon Pepijn niet opbrengen. Hij heeft Peter wel gezamenlijk mee in zijn kist gelegd maar die laatste wens van Peter was hem te veel: “Dat kan ik niet aan”, had hij met tranen gezegd. Dit alles liet hem niet onberoerd maar van de andere kant werd hij kennelijk opgejaagd. Die laatste weken wordt Pepijn erg nerveus, het is alsof hij achterna gezeten wordt. Tegen zijn moeder zegt hij ‘Waarom heb ik toch altijd van die borderline-vrouwen, hoe komt dat toch?’. Ook laat hij weten ‘zijn’ wereldje de rug toe te willen keren. “Ik wil het helemaal niet mam maar dan is het al weer gebeurd, ik wil mijn geld en dan stop ik er mee.” “Zullen we samen een ergens een huisje huren en opnieuw beginnen?”

Dan is het Valentijnsdag en de momenten die ze beleven blijken achteraf meer dan waardevol te zijn. Bijna net zo waardevol als de rozenkrans die José ooit van Pepijn heeft gekregen en die ze altijd bij zich draagt. Pepijn weet het die avond zeker ook al is hij benauwd voor wat hij wil afdwingen:

Zijn verdiende €10.000 ophalen en dan nokken. Zo’n Valentijnsdag komt voor José nooit meer terug.

Rien Verbiest

Rudij Oordt

08-11-1961 † 30-07-2004

Citaat uit **Wraakgevoelens**, uitgave juni 2009:

---Een touringcar stopt voor het centraal station in Amsterdam. De bus zit vol vakantiegangers die terugkeren van een georganiseerd reisje. Ze hebben een week lang tochtjes gemaakt door Drenthe en Overijssel. Het gezelschap overnachtte in Ootmarsum, het oudste stadje van Twente.

Er zitten twee wat oudere mensen in de bus, een man en een vrouw. Ze zijn allebei de zeventig al ruim gepasseerd. Nadat hun partners waren overleden, zijn de ras-Amsterdammers elkaar tegengekomen. Ze hebben een Latrelatie op vriendschappelijke basis.

Behoedzaam stappen ze uit de bus. Het is vrijdag 30 juli 2004 en prachtig weer in Amsterdam. Tot hun verbazing komen er twee vreemde vrouwen op hen af. "Bent u mevrouw Oordt", vraagt een van hen aan de bejaarde vrouw. "Jazeker", bevestigt ze. "Dat ben ik". Het onbekende duo stelt zich voor als rechercheurs van de Amsterdamse politie. Hun blik is strak en somber. Het is duidelijk dat ze geen prettige boodschap hebben. De vrouw schrikt en grijpt de hand van haar vriend met wie ze zo'n vrolijke, onbezorgde week achter de rug heeft. "Wat is er?" vraagt ze. "Is er brand?" "Nee", zeggen de politiemensen, "Dat is het niet. Het gaat om uw zoon".---

De hierboven al in 2009 'bejaarde' mevrouw genoemd is inmiddels 89 jaar wanneer ik haar bezoek in het haar zo vertrouwde Amsterdam. "Komt u maar naar boven want ik kan niet zo gemakkelijk naar beneden komen", roept ze me vanuit de bovenwoning naar beneden in de trapopgang toe.

"Weet je wat erg is wanneer je zo oud bent als ik", zegt Tinij Oordt me met de ogen strak en vastberaden aankijkend, meer als vaststelling dan als een vraag. "Dat ze je aan gaan praten alsof je een klein kind bent, oh dat is erg, alsof ik ze niet begrijp, en dan gaan ze nog hard pratend de meest simpele dingen zeggen. Alsof ik doof en kinds ben. Nou daar mankeert helemaal niets aan mijn...wijzend op haar voorhoofd- ...hoor mijnheer!"

"Ik kan wel slecht lopen want ik ben in september vorig jaar hier in de kamer gevallen". Tinij vertelt me het hele verhaal dat ze in haar kamer gevallen is en blij was dat ze bij de telefoon kon komen. De wond die ze er mee oploopt geneest slecht en ze krijgt dagelijks hulp om de wond te behandelen en de zwachtels te vervangen. Van september tot aan de kerst heeft ze er mee gesukkeld, maar uiteindelijk is het toch dichtgetrokken. Ze laat me een nog rode plek onder aan haar been zien, terwijl ze me zegt: "Je hebt er die mogen alleen maar steunkousen aantrekken maar deze was hoger afgestudeerd, hij mocht me insmeren en verbinden, was prima hoor". Ondanks het (langzame) herstel is het er niet beter op geworden. Ze was al niet zo heel vlot ter been meer maar met de rollator ging alles nog goed. Ze vertelt dat ze een heel enkele keer door iemand van de thuiszorg in de pas gekregen invaldestoel van een ommetje wordt voorzien. "Ik vind het nog wel fijn ook hoor, om zo te toeren".

In het boek van 'Wraakgevoelens' zijn 18 verhalen opgenomen van ouders van vermoorde kinderen. Je zou het een voorloper kunnen noemen van het dit jaar verschenen boek 'Een schaduw levenslang'. De inhoudsopgave inkiijkende schat ik in dat een van de oudste ouders van de slachtoffers, mevrouw Oordt zou kunnen zijn. Dat was een van de redenen om haar eens op te zoeken en te kijken hoe het haar in de loop der jaren is vergaan.

Na deze inleidingen begint Tinij te vertellen over het verleden.

Rudij is het huis al uit en woont samen met zijn vriendin wanneer zijn vader blaaskanker krijgt en na een ziekbed van twee jaar in 1995 overlijdt. Rudij is in die moeilijke periode de steun en toeverlaat voor zijn moeder die vanaf dat moment alleen als weduwe thuis zit. Maar of het lot zo moet zijn, de relatie van Rudij en zijn vriendin wordt beëindigd. "Mam, zal ik weer bij je komen wonen" vraagt Rudij aan zijn moeder. Die vond het maar wat fijn dat ze dan niet meer zo alleen zou zijn. "Het huis is groot genoeg, bovendien hebben we nog een grote open zolder", zegt Tinij. "We hadden het heel gezellig samen. Rudij was een rustige jongen, hij had een goede opleiding met havo maar werkte liever met zijn handen. Hij had een vaste baan als schilder en behanger. Had genoeg vrienden en vriendinnen en was sportief. Hij fietste regelmatig met zijn mountainbike hier in Noord de natuur in. We genoten van ons 'tweede leven', en toen kreeg ik door middel van correspondentie contact met een man die in een accordeonclubje zit".

De overeenkomst waarom het gelijk wel leuk is tussen die twee is omdat Tinij op een zankoor zit. Het contact blijkt een meerwaarde op te leveren voor beiden. Samenwonen of trouwen ziet Tinij in het geheel niet zitten; bovendien heeft ze, naast Rudij, de dagelijkse zorg voor haar moeder die in het nabij gelegen verzorgingstehuis zit. “Het was goed zo Rienus in Osdorp en ik in Amsterdam –Noord, en toch leuke dingen samen doen”, zegt Tinij mij.

Rienus blijkt ook goed met Rudij overweg te kunnen en er ontstaat een hechte (familie)band. Tinij en haar vriend doen veel dingen samen, zoals onder andere elk jaar een weekje weg met de Oude-ten-Bond. Zo ook in de zomer van 2004 die bij hun thuiskomst zo’n abrupte wending krijgt. Het stel wordt door de twee politiemensen meegenomen om Rudij te identificeren. Hij blijkt met vijftien messteken om het leven gebracht te zijn. Tinij mag nog niet naar haar eigen huis in verband met het politieonderzoek.

De benedenburen wonen sinds twee jaar onder Tinij en Rudij; Afghanen die inmiddels een verblijfsvergunning hebben. Ze zijn voor de Taliban gevlucht, spreken geen Nederlands en men heeft er dan ook niet of nauwelijks contact mee. Op de die vrijdag heeft Rudij twee zakken met vuilnis naar beneden gebracht. Terwijl hij de weg oversteeft naar de vuilcontainer merkt hij dat hij achtervolgd wordt. Opeens wordt hij met stenen bekogeld en probeert met de twee zakken te hollen wanneer er op hem wordt ingestoken. Hij roept nog “Hou op, ik heb je toch niks misdaan”, maar de man steekt als een dolleman door waarop Rudij ter plekke het leven laat. Zo is ongeveer het relaas volgens de politie. Omwonenden hadden gezien dat de Afghaanse buurjongen(20) na zijn idiote aanval weer gewoon naar binnen was gegaan. Dezelfde avond wordt hij opgepakt en vindt men in de gang een klaargelegde steen en een koksmes. De dader vond, zegt de politie, dat hij door Rudij werd bespioneerd.

Pas twee dagen later op de zondag mag Tinij weer in haar woning. Tot haar verbazing merken Tinij en haar vriend Rienus dat de balkondeur aan de achterkant niet goed is afgesloten. Hoe kan dit, is wat ze zich afvragen en gaan op onderzoek uit. Al snel blijkt Rudij’s mountainbike en nog een fiets van hem te zijn verdwenen. Ze zien dat de videorecorder, luidsprekers en andere dingen weg zijn. Zelfs het paspoort van Rudij blijkt gestolen te zijn. En dat overkomt ze nu juist wanneer het verlies van Rudij al zo zwaar is. Een nieuw politieonderzoek ter plekke met sporenonderzoek levert echter niets op. Tinij weet het haast zeker wie er voor verantwoordelijk is. In het huis ernaast bivakkeren een aantal lieden zonder vaste woon- of verblijfplaats. Via het balkon kan men van de een naar de ander klimmen. “Hoe zou je anders op mijn balkon moeten komen”, schampert Tinij.

Op 1 maart 2006 eindigt het strafproces met een onherroepelijke veroordeling. Bashir, de dader, krijgt TBS met dwangverpleging. Zijn type van waanvorming is volgens de deskundigen hardnekkig, moeilijk te behandelen en de kans op herhaling van gewelddadig handelen acht men aanzienlijk. De man wordt opgesloten in een kliniek. Inmiddels is de benedenfamilie door de woningbouwvereniging naar een ander huis gedirigeerd, tot genoegen van Tinij. Nooit meer hoort ze iets van spijt of verantwoordelijkheid van hen. Gelukkig heeft ze Rienus nog, maar alleen blijven wonen heeft haar voorkeur.

Wanneer ik opstap om in de keuken wat uit de kraan te gaan drinken zegt Tinij verschrikt: “Oh God, had dan wat gezegd, ik vergeet de koffie helemaal als ik zo bezig ben. Je zult wel denken wat een kletsmeier is dat toch. Dat praten heb ik van mijn vader denk ik, die kon zo goed praten. Hij was receptionist bij Krasnapolsky en had een keer te maken met de Damslapers. Die wilden daar naar binnen om een plasje te doen. ‘Ja, we zijn daar mesjogge’, had hij gezegd, ‘dat stelletje plast over elkaar heen, daar beginnen we niet aan’”

Het gewone leven krijgt weer vat op Tinij ondanks dat ze het zwaar vindt, ze hebben elkaar nog en maken weer uitstapjes met de auto van Rienus. In 2009 ligt er een brief van het Ministerie van Justitie op de deurmat. Er staat in dat men er over nadenkt om voor Bashir een verlofregeling te treffen. “Zo iets is toch onbegrijpelijk”, zegt ze strijdlustig. “Ik heb levenslang en hij mag vrij rondlopen?” Daarna krijgt ze een vraag van Slachtofferhulp of ze die brief ontvangen had? Men kon haar vertellen dat Bashir zich niet goed gedragen had en het proefverlof niet doorging. “Alsof mij dat wat kon schelen” is haar reactie. Twee jaar later krijgt ze weer een brief van het Ministerie van Justitie: hij gaat onder begeleid verlof. “Het is te gek voor woorden, begeleid verlof; ze krijgen nog een woning ook en er wordt van alles voor ze geregeld”.

“Oh ik heb nog wat...” Na wat geschuif in het dressoir komt Tinij met een enveloppe aan waar ze een foto uithaalt. “Hier met Rutte in Den Haag in 2012. Hij was met die grote...hoe heet hij ook weer, die buschauffeur, oh ja Teeven (nadat ik ‘Fred’ had uitgesproken). Jack Keijzer had me opgehaald en had me aan hen voorgesteld. “Die mijnheer Teeven vroeg aan mij in welke inrichting ‘hij’ zat. Nou dat weet ik niet, het wordt ons toch nooit verteld, zei ik hem. Ik heb hem niet laten weten dat het me niets interesseert, al zetten ze hem op de Noordpool”.

‘Nou, nou, u kunt nog aardig praten’ had Teeven haar gezegd. Daarna kwam Rutte, naar me toe met een lachend gezicht en zei: “moet u niet meelopen met het lint mevrouw?”. “Ik zeg, ‘nee mijnheer, het is te vermoeiend voor mij’, toen zei hij ‘dan gaan wij toch een stukje wandelen’, en haakte bij me onder de arm in en zo stiefelden we over het plein daar. Op een gegeven moment is hij afgehaakt. Een vriendelijke aardige man is het”.

Wanneer ze in 2014 een weekje met de Ouderenbond in Zeeland zijn wordt Rienus niet lekker. Uiteindelijk beland hij daar in het ziekenhuis waar men denkt dat hij een longontsteking heeft. Eenmaal thuis van de vakantieweek blijkt al snel dat Rienus longkanker heeft. “We werden in een kamertje geroepen en ik dacht gelijk van ‘Oh oh dit ken ik (doelend op haar 1e man) en het was ook zo. Rienus vatte het nog op van dat ga ik wel redden. Maar snel gaat het bergafwaarts met hem. De verzorging van haar vriend is op een bovenwoning niet te doen zodat Rienus in een verpleeghuis wordt opgenomen. “Het was een moedige en goede man hoor, maar dit kon hij niet keren”, zegt Tinij nog een beetje droevig. “Na een half jaar is hij overleden en niet veel eerder waren mijn enige broer en schoonzus ook al, snel achter elkaar, overleden. Ik was dus echt alleen. Ik kan met iedereen over van alles praten maar niks is mooier om dat met zijn tweeën te doen hè”.

“Weet je wat ook vervelend is, wanneer mensen vragen ‘heb je ook kinderen, of kleinkinderen? Ik kan er dan niet om gaan liegen, maar de meesten deinzen toch achteruit wanneer ik ze antwoord geeft van hoe het is. Maar ik ben nou eenmaal alleen, vind dat niet erg maar het is niet gezellig als je ’s avonds alleen aan een kopje koffie zit. Ik lees graag en kijk graag naar een quiz, de slimste mens bijvoorbeeld. Niet naar akelige films... ik heb al narigheid genoeg van mezelf. Neen, de hersenen een beetje laten werken is goed voor me. Soms belt er een kennis van de familie van mijn eerste man op. Die woont in Den Haag, ja dat ging zo vroeger hè, je had gewoon allerlei kennissen in je familie. Dat is tegenwoordig niet meer zo, geloof ik. Dus ik word wel eens gebeld maar langs komen durven ze niet meer zo”

“Ik weet niet waar Ineke blijft. Ineke zou vandaag langs komen en het is al twaalf uur geweest. De huisarts heeft dat voor me geregeld bij Vevean”. Tinij reikt me de map van de organisatie Vevean aan. Alle bezoeken en afspraken worden er keurig in bijgehouden. “Ja, alles wordt genoteerd door ze hoor, ze komen even een babbeltje maken en een kopje koffie drinken. En een keer in de week op de dinsdag komt Irene van de Thuiszorg InHolland langs en word ik met het autootje meegenomen om boodschappies te doen. Mij zou dat alleen niet meer lukken, mooi toch?”

Tinij laat me een dikke map zien waar de controlebezoekjes alsmede reglement en huishoudelijke mededelingen van Vevean in zitten. Ze weet alle paperassen zo te vinden. “Wat een papierwinkel tegenwoordig hè”, vertrouwt ze me toe.

Intussen heb ik de lege koffiekopjes met het dienblad terug gezet in de keuken. Niet omdat ik zo’n keukenhulp ben maar om haar eerdere verzoek om de door haar gezette koffie op het dienblad naar de kamer te brengen. “Ik heb ook een beetje Parkinson hè, dus dan gaat de koffie er over”, had ze mij gezegd. Dan staat ze op en rommelt nog een keer in het dressoir. “Kijk dit is de map van Senior Vakantie Plan, ‘van deur tot deur, is hun gezegd. Je wordt thuis opgehaald en je wordt naar het hotel gebracht. Vorig jaar zijn we naar Lunteren geweest, het is altijd prima verzorgd hoor. Aanstaande vrijdag ga ik met een kennis van me en 21 anderen een weekje met de bus naar Oosterwijk. Dus u kunt die foto van Rutte beter na mijn vakantie terug sturen, anders ligt ze toch maar onder aan de trap”.

Negenentachtig, denk ik bij mezelf wanneer ik op mijn fietsje terug rijd. Ik denk aan haar woorden “Go, met de fiets helemaal uit Haarlem, dat zou ik niet meer kunnen hoor’. Ja ja, denk ik... negenentachtig, niet meer op de fiets? Eerst nog maar eens de 89 zien te halen. Zou er dan nog een Ouderenbond zijn? Op het pondje van Amsterdam-Noord mijmer ik nog wat na....bijna 90 zeg, neen, die mankeert zeker niks aan haar hoofd.

Rien Verbiest

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

We kwamen zomaar aan de praat met iemand in een winkel. Het was zo'n moment waarop je rustig met een tot dan toe wildvreemde een vertrouwelijk gesprek kunt voeren. Hij vertelde dat een paar jaar geleden zijn vrouw was overleden. Nu zouden dit jaar zijn schoonouders hun 50-jarig huwelijk vieren, maar daar hadden ze eigenlijk helemaal geen zin in nu hun dochter er niet meer was. Toch wist hij ze er van te overtuigen dat ze dat misschien maar beter wel konden doen, hoe moeilijk het ook zou zijn.

Toen vertelden we hem dat we eigenlijk in een zelfde soort situatie verkeerden: ook wij waren dit jaar 50 jaar getrouwd en ook wij misten een dochter. Het is wonderlijk hoe een argeloos begonnen gesprek zo onverwacht een intieme lading krijgt.

Wij vierden ons gouden huwelijk met onze (schoon- en klein-)kinderen. Op een gegeven moment zei een van onze kinderen: "Nu is het tijd voor een serieus moment". En hij liet ons een envelop zien waarin hun geschenk voor ons zat met buiten op de namen van ons complete nageslacht. Hij vertelde dat hij even had gearzeld bij het schrijven van de naam Maaïke. Maar zijn dochter, toen 4 jaar, zei: "Ja, die moet er ook bij. Ze is ook een tante, maar wel een dode tante".

Ik heb een hekel aan de uitdrukking: "Je moet het een plekje geven", want ik heb geen idee waar dat plekje dan is. Maar dit kleine meisje heeft het haarscherp aangevoeld: het plekje van Maaïke is tussen haar broers en zus, haar schoonzussen, haar zwager, haar neefjes en haar nichtjes.

Anne van der Meiden zei ooit eens in een preek: "Wijsheid is erfelijk: je erft het van je kinderen". Maar ik denk dat je het ook van je kleinkinderen kunt erven.

Hartelijke groet,
Paul

Dag Paul,

Feest vieren na de dood van je kind. Dat is een contradictio in terminis, een strijdige emotie. Zo werd ik uitgenodigd voor het geboortefeest van onze jongste kleinzoon. De ouders stelden het op prijs als oma een woordje zou spreken tijdens deze ceremonie. Deze bijdrage met cadeau gaat in de levenskoffer van de kleine. Wanneer hij groot is krijgt hij de koffer mee en kan dan zien welke wijze levenslessen er in de koffer zitten.

Ik vond dat heel moeilijk om te doen, omdat ik bij de vorige borelingen telkens in snikken uitbarstte zodra ik begon te spreken.

Dit keer moest ik het goed doen van mezelf. Ik peinsde me suf welke woorden ik zou spreken.

Ik vertelde de kleine Bela, voor wie het leven nog maagdelijk voor hem lag, dat hij een tante heeft gehad die hij niet zal leren kennen, maar die doorleeft in onze herinnering. Ik las het opstel voor dat Caroline schreef toen ze achttien jaar was. Het was getiteld: 'Alles is Niets'. Terwijl ik las voelde ik de stilte in het kleine kapelletje en het zachte branden van de kaarsen achter me. Het was alsof Caroline naast me stond en de woorden uit haar mond kwamen.

Het stukje dat ze schreef was een filosofische kijk op het leven. Over goed en kwaad en de uniekheid van elk individu. Gezien vanuit een achttienjarig meisje, bevlogen en met mededogen voor de wereld waarin ze zag dat niet alles op rolletjes loopt. Ze eindigde met de woorden 'Ieder einde is een nieuw begin'.

Als Bela later in zijn levenskoffer kijkt zal hij daar ook de tekst van tante Caroline aantreffen. Je hebt gelijk, ook Caroline heeft een plekje gekregen tussen haar neefjes en nichtjes.

Hartelijke groet,
Wil

Martine Haan
02.10.80 † 16.03.97

Isabelle
Kwakernaat
04.10.93 † 20.06.08

Awinash Darsan
06.10.85 † 26.05.09

Sabrina Smit
07.10.78 † 14.01.01

Raymond Kuiper
08.10.68 † 16.07.09

Suzanne Martens
09.10.83 † 02.11.08

Patricia Sablerolle
09.10.77 † 01.10.00

Pascal Triep
09.10.81 † 29.01.07

Rick Geelen
10.10.87 † 17.03.12

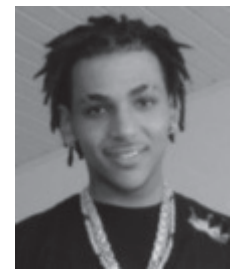
Murkje de Vries
11.10.71 † 02.02.08

Gert Jan van
Tongeren
13.10.80 † 21.04.03

Judith Beelen
14.10.66 † 03.11.85

Quincy Schumans
15.10.93 † 02.09.10

Stephan
Hendriksen
16.10.84 † 22.09.01

Chanel-Naomi
Eleveld
16.10.91 † 21.07.99

Tjeerd van Seggeren
17.10.79 † 09.07.17

Dario Britvic
18.10.69 † 02.02.03

Mariska Peters
18.10.93 † 09.02.15

Linda van der Giessen
26.10.86 † 10.08.15

Esther Sinke
26.10.79 † 30.08.15

Noëllie van Woerkom
28.10.67 † 17.02.04

Mike Oostinjen
28.10.80 † 01.02.10

Peter de Boer
31.10.61 † 25.02.02

Linda Manders
01.11.79 † 23.07.10

Tamara Wolvers
02.11.77 † 12.07.06

Rick Haster
04.11.61 † 22.02.08

Wim Muilman
04.11.47 † 15.01.04

Tjipke van der Ploeg
04.11.55 † 22.08.12

Dennis van de Velde
04.11.94 † 02.03.14

Bart Postma
06.11.66 † 12.05.01

Annemarie Sluijs
07.11.77 † 12.12.06

Rudij Oordt
08.11.61 † 30.07.04

Sharmila Kanhai
09.11.86 † 23.01.14

Peter Lichtendahl
14.11.56 † 29.08.15

Lidewij Zegers
15.11.01 † 24.02.08

Afke Kuipers
16.11.87 † 08.03.13

Joanne Noordink
17.11.81 † 11.12.08

Johnnyvan Wanrooij
19.11.82 † 27.12.06

Ilse Graat
20.11.95 † 20.06.13

Angelique Galavazi
23.11.82 † 01.12.04

Saskia Hellendoorn
23.11.80 † 02.02.99

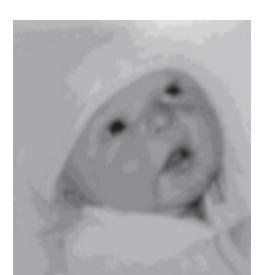
Wikky Pannenburg
24.11.75 † 22.06.03

Ellis Windhorst
24.11.76 † 19.06.02

Stephan Buczynski
24.11.86 † 13.01.13

Jari van Peer
25.11.04 † 28.12.04

Lorraine Wijnberge
25.11.81 † 29.06.85

Linda Rijsbergen
27.11.70 † 19.01.93

Annemieke Steen
27.11.83 † 04.01.07

Najwa Lena Anfield
28.11.92 † 27.11.01

Mariska Mast
30.11.84 † 22.08.08

Jeanny Wagemans
04.12.86 † 07.01.05

Melissa Ulrich
04.12.86 † 23.05.06

Carmine Barberio
28.11.84 † 30.05.04

Floris Sebregts
07.12.70 † 14.12.96

Patricia Bouwens
09.12.77 † 09.11.03

Nalina Bhoelai
14.12.82 † 30.10.13

Savannah Dekker
14.12.02 † 01.06.17

Robert Tjong Kim
Sang
20.12.69 † 24.08.03

José van Vugt
20.12.46 † 28.11.01

Ron Makadoeroe
23.12.52 † 08.06.09

Frank Hermsen
24.12.84 † 21.11.04

Noël Angila
Gerritson
25.12.82 † 02.12.14

Sabrina Bout
28.12.86 † 06.06.11

Rob Sitek
31.12.64 † 05.07.09

Dorothee Overbosch
04-09-73 † 19-12-00

Rectificatie

In de Cocon van juli 2018 is een vervelende fout gemaakt: in plaats van een foto van Dorothee Overbosch is een foto van Eline Hellemons geplaatst.

Dit had het moeten zijn;

Onze excuses aan beide families voor deze fout.

Redactie Cocon

HET VERHAAL VAN

Natasja Peeters (25)
23-04-1977 † 15-04-2004

Van sommige van onze nabestaande kennen we allemaal hun verhaal. Van enkelen wat minder of staat het ons niet meer zo voor de geest. Een van onze trouwste (voorheen ADS) bezoekers is Gerardus Peeters, beter bekend als 'Gradje'. De meesten van ons zullen hem wel kennen, maar het verhaal achter Gradje ook?

Terwijl Gradje nog op mijn verzoek wat foto's van zijn dochter achter zijn computer probeert te vinden, vertelt hij kort over de moord op zijn dochter. Nog voordat ik goed en wel mijn laptop geïnstalleerd heb is het verhaal eigenlijk al verteld. Als ik probeer er nog wat meer uit te halen zegt Gradje wat meewarig "Ja dit is het, ik kan er niks meer van maken anders zou ik moeten gaan liegen".

Gradje ten voeten uit, een kort en bondig relaas maar desalniettemin even triest als elk ander verhaal dat in de Cocon een plaats krijgt.

Gradje Peeters is al negen jaar met pensioen en weet zich inmiddels prima te vermaken. Eén keer in de week op de maandagmorgen zit hij samen met zijn buurman Klaas, waar hij het goed mee kan vinden. Meestal doet hij op de rest van de dagen een bakkie met een buurvrouw. Een enkele keer gaat hij met zijn brommertje uit vissen en verder doet hij als vrijwilliger zijn werk bij evenementen in dienst van Evenementen Begeleiding Nijmegen. Hij heeft het prima naar zijn zin "maar dat is wel eens anders geweest", vertelt hij.

Sinds 1996 is Gradje gescheiden en is hij bij zijn oudste dochter Wilma gaan inwonen. In 2004 krijgt hij een eigen woninkje. Eindelijk heeft hij zijn zelfstandigheid en daardoor zijn leven weer voor elkaar. Als terreinverzorger en manasje van alles van de voetbalvereniging Novio hoort

Gradje op 15 april 2004 in de kantine dat er sprake is van het doodschieten van meerdere mensen. "Is het al weer zo ver" dacht Gradje nog bij zichzelf, wanneer hij op huis aangaat.

Thuis staat Anneliesje, het oudste dochtertje van Wilma, hem op te wachten met een onheilspellende mededeling: "Opa, Natasja is dood". Met grote vraagtekens meldt Gradje zich bij het huis van zijn ex-vrouw en hoort het trieste relaas dat hun dochter door pistoolschoten is omgebracht. Verdere details ontbreken op dat moment. "Ik ben naar huis gegaan, heb de deur op slot gedaan en de gordijnen dicht gedaan". Op mijn vraag van 'waarom' zegt Gradje het eigenlijk niet te weten maar hij wist niet wat hij moest doen en was eigenlijk ook wel bang.

Natasja is tot dan toe getrouwd en heeft twee kindertjes, Chaeyna en Ciathlin. Op vrijdag de 23e april gaat Natasja met haar autootje boodschappen doen met haar vriendin Sandra Berger(26) en een goede kennis, Marco van Zoest(30). Van kinds af aan zijn Natasja en Sandra met elkaar bevriend. Sandra had tot voor kort een knipperlichtrelatie met Appie Janssen(31) uit Doodewaard. Wanneer zij door hem wordt mishandeld, vlucht ze van hem weg en wordt sindsdien door hem bedreigd. De vader van Sandra neemt de bedreiging serieus en probeert de Politie hiervoor warm te krijgen. Daar krijgt hij echter te horen dat men zonder tastbare bewijzen hier niet op ingaat.

Wanneer het drietal tegen half acht 's avonds bij het winkelcentrum aan de Kwelkade in Tiel is aangekomen worden ze plots onder vuur genomen. Appie blijkt buiten zinnen omdat hij zijn 'ex' verdenkt het met zijn vriend Marco aan te leggen. Dit zinde hem niet en vond dat ze dit met de dood moest bekopen. Of het zijn plan was om daar ook Natasja en zijn vriend Marco in mee te nemen zal nooit duidelijk worden. Feit is dat hij ze alle drie onder vuur neemt waarbij Sandra en Marco ter plaatse overlijden. Natasja wordt met spoed naar het ziekenhuis gebracht maar ook voor haar komt hulp te laat. In de hal van de supermarkt maakt Appie daarna met hetzelfde vuurwapen een einde aan zijn leven.

Een geprint profiel van Natasja op aluminium en een door Gradje eigen gemaakte gedenksteen, zijn waardevolle relikwieën voor hem.

“Dat is maar goed ook”, reageert Gradje op dat laatste. “Er waren er buiten mij nog meer die hem aangepakt zouden hebben”. Met medewerking van ADS en de gemeente Tiel is er op de bewuste plek een gedenksteen gelegd. Het lichaam van Natasja is gecremeerd, “Samen met Sandra”, vertelt Gradje.

“De eerste weken had ik het wel moeilijk”, weet Gradje nog. “Mijn baas zei dat ik wel een paar maanden thuis kon blijven wanneer ik dat wilde, maar wat had ik dan moeten doen?”

Een treurige ‘bijkomstigheid’ (vooral voor de ouders van Sandra) blijkt: Acht jaar eerder had Appie al een zelfmoordpoging gedaan; hij had een wapenvergunning. Nochtans geen reden voor de politie om op de aangifte enigszins actie te ondernemen.

Echt contact met zijn andere dochters of zijn ex-vrouw heeft Gradje niet. De twee kleinkinderen van Natasja ziet hij nauwelijks omdat zijn ex over de kinderen waakt en hun ervan weerhoudt om contact met hun opa te hebben. De man van Natasja is inmiddels hertrouwd en kan het met zijn kinderen best vinden. “Ja dat gaat gelukkig prima, weet Gradje. “Nee het is goed zo”, zegt hij: “ik ga overal naar toe waar ik zin in heb!”

En zo is hij dan ook regelmatig op onze bijeenkomsten te vinden. Alleen, want het is niet anders, anders zou hij er om moeten gaan liegen.

Rien Verbiest

*Een blik in mijn ogen,
Zij hebben nooit tegen jou gelogen.
Juist in deze tijd van het jaar, zijn het de herinneringen die ik bewaar.
Met jou is een stuk van mezelf meegegaan....
In dromen voel ik jou naast me staan.
Jij was meer dan lief mijn lieve hartendief.
De woorden vervagen.
De stilte na zoveel jaren is ondraaglijk en doet vreselijk pijn.
Ik zou al was het maar heel even nog bij je willen zijn.
Je stem nog willen horen, je lach te aanschouwen, hoeveel we van je houden.
Maar alles gaat in stilte zo snel verloren, zeker nu we niets meer van jou horen.
Maar nu nog steeds valt er nog zo vaak een traan, dat is omdat jij met geweld moest gaan.
Ik had nog zoveel willen zeggen, maar er was geen tijd meer om in woorden uit te leggen.
Je werd weggerukt uit het leven en dat zullen wij de daders nooit vergeven.
Mijn ogen vertellen alles zonder woorden in hun eigen taal.*

WINST OF VERLIES?

Het was in de weken na de moord op Maaïke dat er in het weekblad Aktueel een artikel verscheen met als kop 'Maaïke stierf voor haar pincode'. Er stond een foto van haar bij – in spiegelbeeld afgedrukt –, er waren stukjes uit de overlijdensadvertenties geplukt, er was gesproken met een buurvrouw.

Om haar studie te kunnen betalen heeft Maaïke in een plaatselijke Bruna-winkel gewerkt. Toen het weekblad in de schappen van de boekwinkel was komen te liggen, hebben collega's van haar uit piëteit het blad uit de schappen gehaald. Het nabijgelegen tankstation deed precies hetzelfde. Hoewel er natuurlijk niets mee werd bereikt, was het een actie die ons diep getroffen heeft.

Daar moest ik weer aan denken toen ik onlangs in verschillende dagbladen een artikel las over voetbalclub Stânfries uit Appelscha. Deze club moest op een gegeven moment een nacompetitiewedstrijd spelen tegen de club waarin de moordenaar van Tessa Klaver speelde. Dat weigerde Stânfries. De wedstrijd is niet gespeeld en daardoor degradeerde de club. Volgens mij heeft die club door niet te spelen de FairPlayCup dubbel en dwars verdiend!

Wie het hele artikel wil lezen zoals dat op 7 juni in de Leeuwarder Courant heeft gestaan, kan dat doen door met de browser naar de volgende link te gaan: <http://www.lc.nl/friesland/Ouders-vermoorde-Tessa-Klaver-Chapeau-St%C3%A2nfries-23253540.html>

Paul Kuiper

Bron Marian Vierkant
Aangepast door Marijke Harkema

Rijksoverheid

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Overleden als gevolg een geweldsmisdrijf. Wat doet het Ministerie van Buitenlandse Zaken en wat niet?

Een bijdrage van het Ministerie van Buitenlandse Zaken

Contact bestuur FNG en het ministerie van Buitenlandse Zaken

Het bestuur van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers heeft onlangs een bezoek gebracht aan de consulaire afdeling van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

In een gesprek bespraken Tessa Martens van Buitenlandse Zaken en de FNG de rol die het ministerie kan spelen bij een overlijden van een Nederlander in het buitenland als gevolg van een geweldsmisdrijf. Die rol blijkt voor nabestaanden vaak niet helder. Het leek de FNG en het ministerie daarom een goed plan om in de COCON hieraan aandacht te besteden.

Wat kan het ministerie wel en niet?

Als er iemand overlijdt in het buitenland is het belangrijk dat de familie zo snel mogelijk wordt geïnformeerd. Het is de primaire taak van het ministerie om ervoor te zorgen dat de familie wordt ingelicht als deze nog niet op de hoogte is.

Dit doet het ministerie nooit per telefoon. Omdat de medewerkers van het ministerie niet direct bij de nabestaanden aanwezig kunnen zijn, vraagt het ministerie of de politie in de woonplaats van de nabestaanden persoonlijk de trieste boodschap wil overbrengen.

Daarna brengt de politie de nabestaanden en het ministerie met elkaar in contact voor verdere vragen.

Zij kunnen in dit soort gevallen een beroep doen op het ministerie, bijvoorbeeld als er vragen zijn over de repatriëring van de overledene of de doodsoorzaak.

Wat kan het ministerie dan doen?

In de eerste plaats kan het ministerie contact opnemen met de lokale autoriteiten en om een politie- of autopsierapport vragen. Hieraan zijn vaste kosten verbonden.

De ambassade kan ook navragen wanneer het stoffelijk overschot wordt vrijgegeven. Zeker bij geweldsmisdrijven kan dit nog wel eens lang duren omdat er een (politie-) onderzoek wordt ingesteld.

Daarna kan de ambassade bemiddelen bij de repatriëring van de overledene. Als er een reisverzekering is afgesloten, dan neemt de alarmcentrale deze taak over.

Soms kan het nodig zijn de Nederlandse politie erbij te betrekken, bijvoorbeeld als DNA opgevraagd moet worden. Dan werken politie en ministerie nauw met elkaar samen.

Maar er zijn ook dingen die het ministerie niet kan doen. Zo kan het ministerie geen onderzoek naar de doodsoorzaak instellen, getuigen verhoren of verdachten arresteren.

Dat is vaak een begrijpelijke teleurstelling voor de nabestaanden want je wil in deze trieste situatie niets liever dan dat je dierbare snel naar Nederland komt.

Bereikbaarheid ministerie van Buitenlandse Zaken

Het ministerie heeft een contact center dat 24 uur, 7 dagen per week bereikbaar is, zowel voor vragen uit Nederland als uit het buitenland.

De afdeling die overlijdensgevallen van Nederlanders in het buitenland behandelt, is de directie consulaire zaken en visumbeleid/consulaire aangelegenheden (DCV/CA), bereikbaar op werkdagen van 9.00 uur tot 17.00 uur op 070 348 4770. Buiten deze uren is het ministerie voor spoedzaken bereikbaar op + 31 247 247 247.

WOUTER, DE ELFDE MAN

Soms zit het leven vol toevalligheden. Hoewel ik naar mate ik ouder word begrijp dat het meestal wel heel toevallig is wanneer er van toeval sprake is. Moeilijk gezegd misschien? Nou iets minder omslachtig dan: toeval bestaat niet? Hoe dan ook, ik zit al een paar jaar met een oud-collega op aquarelles. We hebben 'vroeger' ook een aantal jaren samen in een seniorenelftal gevoetbald. Voordat u daar een al te prestatiegericht idee op na gaat houden: we zaten in een elftal dat met een bal probeerde te voetballen voor zover onze tegenstanders dat toelieten. De naam 'elftal' is daarbij ook euforisch, we hadden namelijk vaak moeite om tot elf spelers te komen. Mijn zoon Reinier deed daarom een enkele keer mee alhoewel dat in een seniorenelftal niet gebruikelijk is. Reiniers overlijden in 1994 staat ook voor mijn ex-collega Dirk dus voor altijd in zijn geheugen gegrift.

Afgelopen voorjaar kreeg ik tijdens een aquarelles op mijn tafel van hem een A4-tje doorgeschoven. Volgens mij mompelde hij iets van 'tussen oude stukken gevonden, denk dat het wel iets voor je is'. Aangezien ik op dat moment met iets bezig was stak ik het onbewust met een 'Ja dank je' bij mijn spulletjes. Thuis heb ik het kennelijk even onbewust in het postbakje 'federatie-archief' gelegd.

En dan is het augustus en dringt de tijd weer om aan een volgende cocon te gaan werken. In het stapeltje van het bovengenoemde bakje kom ik een A4-tje tegen waarvan me de herkomst dan volledig uit de geest verdwenen is. In eerste instantie zie ik dat het een kopie is van de Haagse Courant van 5 maart 1997, waarmee het eigenlijk niet interessant meer lijkt. Wanneer ik het wat aandachtiger inzie begint het me te dagen, 'aha, dat stukje van Dirk'.

Ik lees:

*Moord op buurjongen:
"Ik was op iedereen boos"*

-De 25-jarige Hagenaar was al enige tijd boos op iedereen, ook op zich zelf en bracht op 24 november 1996 zijn nietsvermoedende buurjongen om het leven. Een helder motief kon de verdachte gisteren voor de Haagse Rechtbank ook niet geven. Zo kwam abrupt een einde aan het leven van zijn 22-jarige huisgenoot Wouter, die druk bezig was een eigen bestaan op te bouwen, die hield van zijn familie, van zijn favoriete sport voetbal en die van plan was een universitaire studie te gaan doen..... -

'Wouter', denk ik 'Wouter', ...
Wouter IJspelder, natuurlijk!.....
Hé een stukje over Wouter!

-Niet lang voor zijn daad zou verdachte hebben geroepen dat hij iemand ging neersteken. Huisgenoot Wouter werd zijn slachtoffer, in een woning in de Vechtstraat. De verdachte zat al langer met zichzelf in de knoop. Sinds 1994 hoorde hij stemmen. Van buitenaf. Hij had nog geprobeerd bij zijn gescheiden vader aan te kloppen, benaderde in verband met bovenmatig softdrugsgebruik het Riagg en het Centrum voor Alcohol en Drugs. "Maar daar zeiden ze dat ik eerst met blowen moest stoppen".

Ruim drie maanden later (4 maart 1996) betuigde de 25-jarige zijn spijt in zijn laatste woord voor de rechtbank. "Ik vind het heel erg dat ik de familie een zoon heb ontnomen. Mijn moeder is overleden. Ik ken het gevoel".-

In het betreffende stukje staat veel meer wat nu, anno 2018, niet relevant meer is voor u als lezer. Het gaat mijns inziens echter alleen maar om 'Wouter'. Het was alsof ik blij was de naam Wouter te herkennen, te lezen en te noemen. Want daar gaat het om, 'hun' naam moet genoemd blijven worden. Nu 22 jaar nadat de familie IJspelder hun zoon Wouter heeft moeten missen, wordt het me in de schoot geworpen. Toeval?

Neen, natuurlijk niet, Dirk en ik hielden van voetbal, daarom deden we dat samen. Reinier hield van voetbal en kennelijk Wouter ook. Hij had zo maar met ons mee kunnen doen, die Wouter!

Rien Verbiest

Zonder jou

Griet geen roos;

Geen blad wordt groen

Als het nooit ziet

Jouw zeldzaam mooi gezicht;

Geen vogel is bont

Of weet te zingen,

En niets kan ooit

Nog leuk of aardig zijn,

Want jij bent nergens

Elinor Wylie

Jan Bouman

Klinisch Psycholoog, afgestudeerd in 1975 aan de Rijksuniversiteit van Utrecht. Ik voel mij vereerd dat ik af en toe een stukje mag schrijven voor de Cocon. In 1985 kwam ik in mijn werk voor het eerst echt met slachtoffers in contact. Ik zag het gebeuren; een jong meisje werd van haar fiets getrapt door een drugsverslaafde ‘verwarde’ persoon. Ik was verbaasd over de aandacht die de dader kreeg en het meisje nauwelijks. Deze casus is het eerste hoofdstuk van mijn boek Zitvlees, Leo met de losse handjes geheten.

Naast mijn werk als hoofd van de reclasseringsafdeling van het Consultatiebureau voor Alcohol en drugs ging ik toen cursussen geven aan jonge daders van geweldsdelicten. In de veronderstelling dat ik die jonkies nog wat kon bijbrengen. Via de Stichting Slachtoffer in Beeld ontwikkelden we een programma samen met de Erasmusuniversiteit. Ik heb het cursusprogramma uit 1997 nog. Wij hadden tien situaties gemaakt van de geweldsdelicten die het meest voorkwamen. De daders moesten na hun straf bij ons op het bureau komen en die situaties naspelen. Om een voorbeeld te geven beschrijf ik hieronder één van de situaties:

“Een winkelbediende is slachtoffer van een overval in een supermarkt. Hij wordt op de grond gesmeten en hard op zijn hoofd getrapt. Als de overvallers de winkel uitvluchten ligt de winkelbediende nog bloedend op de grond. De volgende ochtend wordt hij gevonden.”

De meeste criminelen richten veel ellende aan waar ze soms niet bewust van zijn. In mijn werk met boeven heb ik altijd geprobeerd hen duidelijk te maken welke vreselijke ellende ze aangericht hadden. Al hadden ze zelf een rot jeugd gehad, net zoals ik overigens, dat maakte mij niet uit. Er zijn daders en slachtoffers. Zij waren in de gevallen dat ik ze sprak de daders en dat wilde ik ze aan hun verstand brengen. Mijn methode schreef ik later op in het boek Zitvlees. Mijn collega's vonden mijn methode te hard. Ik koos niet voor de cliënt. Dat klopte ik koos voor het slachtoffer en wilde de dader, voordat ik aan de reïntegratie begon, laten voelen wat hij had aangericht.

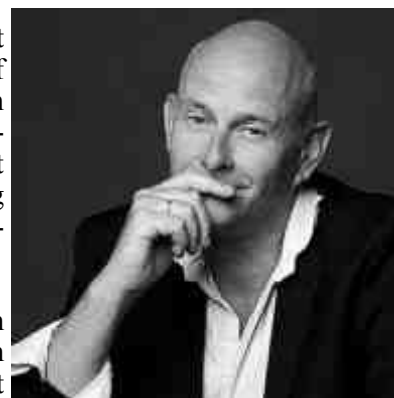
Op het Hoofdkantoor van Justitie waar ik vanaf 2003 werkte kreeg ik de projecten Veelplegers en Drugsverslaafden onder mijn hoede. Ik was betrokken bij het samenstellen van aparte programma's voor drugsverslaafden in diverse gevangenissen en klinieken. Ook hier kwam ik vrij snel weer in aanraking met slachtoffers en nabestaanden van de door drugsverslaafden gepleegde delicten.

Uiteindelijk ging ik me de laatste vijf jaar voor mijn pensionering helemaal richten op het meer slachtoffergericht maken van Veiligheid en Justitie. Dat is ten dele, ik zou zeggen voor ongeveer een kwart gelukt. Driekwart moet nog. Het is nog steeds mijn inzet dat het belangrijk is dat slachtoffers en nabestaanden ingezet worden in een vroeg stadium als het Ministerie plannen ontwerpt op het gebied van criminaliteit. Wij hebben daar in elk geval de Federatie van Nabestaanden voor: gebruik die dan ook! Ik heb dat ook doorgegeven aan de Onderzoek raad voor de veiligheid, die voor 1 januari 2019 met een plan komt om de TBS te verbeteren. Ik ben benieuwd.

Jan Bouman

Gert Jan Slump

De redactie van Cocon heeft mij benaderd met de vraag of ik bereid ben mee te schrijven aan de Cocon als gastschrijver. Ik voel mij vereerd met die vraag en heb niet lang hoeven nadenken en “ja” gezegd.

Voordat ik vertel wat mijn beweegredenen zijn voor mijn jawoord zal ik mijzelf eerst kort voorstellen. Ik ben geboren in 1962 in Beverwijk en ben opgegroeid in Amstelveen waar ik nog steeds woon met mijn vrouw en twee kinderen van inmiddels 19 en 22 jaar. Ik heb van 1980 tot 1987 rechten en later criminologie gestudeerd aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Onderdeel van mijn opleiding was een stage in 1984-1985 bij een van de eerste Bureaus Slachtofferhulp in Nederland (Amsterdam). Ik ben daar vrijwilliger en bestuurslid gebleven tot 1991. Mijn scriptie heb ik destijds geschreven onder de titel ‘Slachtofferhulp onder de hamer – Macht en onmacht van de strafrechtspleging’. Ik beschreef de mogelijkheden en de tekorten voor slachtoffers in het strafrecht en de wijze waarop slachtofferhulp (toen nog in de kinderschoenen) en andere voorzieningen daarbij een rol zouden kunnen vervullen.

Ik ben een van de oprichters van de Stichting Restorative Justice Nederland, een organisatie die zich richt op de ontwikkeling van herstelrecht in Nederland. In het herstelrecht staan de gevolgen en de behoeften van mensen die direct betrokkenen zijn bij misdrijven. Daarmee ontstaat voor betrokkenen ook een ‘recht van spreken’.

Vanaf dat moment ben ik mijn contacten met slachtoffers en nabestaanden, deels uit mijn slachtofferhulptijd, gaan versterken. Want met zowel ervaring op het terrein van slachtofferhulp als herstelrecht wist ik één ding zeker: ik wilde nooit maar dan ook nooit te lichtzinnig spreken over herstelrecht en herstelgericht werken; omdat geen misdrijf hetzelfde is; omdat herstel vele gezichten heeft; omdat dat wat onherstelbaar is en de stilte van het gemis onvoorstelbaar en levenslang pijn doet. De contacten met vele nabestaanden zijn voor mij naast mijn andere contacten een belangrijke leer-school. Ik vind het dan ook een mooie gedachte dat ik op verzoek van mijn inmiddels goede vriend Jack Keizer twee keer een bijdrage mocht leveren op de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers.

Ik schrijf naast dit soort stukjes ook regelmatig teksten voor muziekprojecten. Een van mijn diepe wensen is nog eens een stuk te schrijven op teksten van mensen uit jullie midden: een stuk dat dan ook op muziek gezet zal worden. Een van mijn vrienden is componist en heeft al gezegd te willen meewerken. Daarover later wellicht meer.

In het herstelgericht werken spelen kringen een belangrijke rol: kringen van mensen die betrokkenen tot steun en bijstand kunnen zijn en daarmee tot uitdrukking brengen: “je staat er niet alleen voor, wij staan naast je en om je heen”. Zo ben ik uitgenodigd voor een WhatsApp kring van nabestaanden.

Een voorbeeld trof ik onlangs in de krant. De voetballers van voetbalclub Stânfries uit Appelscha weigerden in juni j.l. te spelen tegen VV Aengwirden uit Tjalleberd. Zij kozen daarvoor uit emotionele verbondenheid met Tessa Klaver die in 2007 is vermoord: velen van hen kenden haar. De moordenaar van Tessa die inmiddels zijn straf heeft uitgezeten speelde in het team van de tegenstanders en dat was reden voor de weigering. Ik lees het als een bewogen staaltje van betrokkenheid vanuit de gemeenschap bij het gemis en leed van deze nabestaanden. Omdat je samen meer kunt (ver)dragen dan alleen. Of zoals Jeroen Zijlstra het in een prachtig lied verwoordt:

“Draag me op golven van twijfel en pijn
We zijn onderweg
Draag me
Jij weet hoe je kwetsbaar moet zijn
Draag me”

Gert Jan Slump

DADERS ALS MICHAEL P.

ZIJN TOT OP HET BOT MEEDOGENLOOS

Eerder geplaatst in de VOLKSKRANT van 14 juni 2018, **Jan Bouman**, *Opinie* Michael P.

Confronteer daders keer op keer met hun criminele handelen, tot zij verantwoordelijkheid aanvaarden.

Schaamte overviel mij bij het kijken naar het getekende portret van Michael P. op pagina 9 van de Volkskrant van 12 juni. Meteen komt Leo met de losse handjes bij mij binnen. P. zit voor de rechtbank waar hij alle uitvoerige aandacht voor zijn weerzinwekkende daad krijgt die je maar kunt bedenken.

Veertig jaar geleden maakte ik dit voor het eerst mee. Op mijn verzoek maakte Hans Klaverdijk, illustrator bij de Volkskrant, hiervan een situatieschets.

Leo, een gewelddadige hufter, trapte zonder reden op de stoep voor ons kantoor een meisje en haar fiets in elkaar; dat was mijn eerste confrontatie met daders en slachtoffers.

Ik beschrijf dit in het eerste hoofdstuk van mijn boek *Zitvles*, verschenen vorig jaar, na veertig jaar werken bij het ministerie van Justitie.

Leo wordt bedolven onder de aandacht van tal van functionarissen. Het mishandelde meisje krijgt een kopje thee, een aai over haar bol en kan bibberend met de kapotte fiets achter zich aan slepend naar huis.

Zij zal hier jarenlang van wakker schrikken. Leo lult ondertussen maar door en geeft iedereen en alles de schuld zonder zelf verantwoordelijkheid te nemen.

Hetzelfde zie ik nu na veertig jaar nog steeds gebeuren. De weerzinwekkende daden worden zo klein mogelijk gehouden, genoemd, beschreven en getoetst aan het geheugen van P. Die zich nauwelijks iets herinnert, het slachtoffer de schuld geeft en alles, na uitvoerig overleg met zijn advocaten, in een opwelling heeft gedaan.

In veertig jaar sprak ik honderden gedetineerden, zelden zag ik berouw! Jan Bouman

Honderden gedetineerden, criminelen, sprak ik in mijn veertig jaar bij Justitie, zelden zag ik berouw. Het was er wel, maar schaars. Kleinzielige boeven, die goedgegelovige medewerkers en deskundigen doodsbang maken, mishandelen (P. deed dat bij minimaal vijf van hen), psychiaters voor de gek houden, zorgen dat ze de volgende keer niet zo snel gepakt worden en tot op het bot meedogenloos zijn. In de bajes, ook in de tbs, leren ze hoe ze slimmer moeten zijn; ik schreef daar in mijn boek het hoofdstuk BUMA / Crima over.

In Zitvlees pleit ik voor een veel confronterender methode dan tot nu toe in detentie wordt gebruikt. Confronteer de dader met zijn crimineel handelen, concreet, keer op keer. Zolang hij geen verantwoordelijkheid neemt voor zijn eigen criminele gedrag blijft het een oppervlakkig vernisje zoals we nu bij P. zien.

Bij mijn beroepsgenoten vond ik nauwelijks weerklank: 'Veel te hard, de mensen zijn ziek, hebben het zelf ook rot gehad.' Ondertussen nemen de daders de hele beroepsgroep in de maling. Daarom schaam ik me. Na veertig jaar werken als psycholoog heb ik niets aan het systeem kunnen veranderen.

Jan Bouman

VOOR U GELEZEN

Blauw, april en augustus 2018, politievakblad

Criminaliteitskwartet

Waarom is criminaliteit een probleem? Wat is de definitie van criminaliteit? Hoe doen de criminologen onderzoek? Wie wordt slachtoffer van criminaliteit? Hoeveel criminaliteit is er? Welke theorieën verklaren crimineel verdrag? Hoe werkt het strafrechtelijk systeem? Hoe wordt criminaliteit voorkomen? Hoe en waarom wordt criminaliteit bestraft? Aan de Universiteit van Leiden is een kwartet spel ontwikkeld dat antwoord geeft op al deze vragen. Het is ontworpen als lesmateriaal maar het is ook leuk en leerzaam om het spel gewoon in huis te spelen. Minimum leeftijd 12 jaar. Het spel is te koop voor 7 euro via de studentenvereniging Corpus Delicti in Leiden. +31(0) 71 527 71 58

Ondermijning door criminele 'weldoeners'

Gemiddeld is in een op de drie Nederlandse gemeenten een criminele 'weldoener' actief. Personen met een dubieuze achtergrond proberen zich positief te profileren door maatschappelijke activiteiten te ondersteunen. Dit blijkt uit een inventariserend onderzoek van Tilburg University in opdracht van het Onderzoeksprogramma Politie en Wetenschap. De 'weldoeners' sponsoren sportverenigingen (vooral voetbalclubs), zitten achter goede doelen, organiseren evenementen, zijn actief in de zorg of regelen van alles voor buurtbewoners. Zo kunnen ze hun aanzien in de samenleving vergroten. Van burgers verwachten de 'weldoeners' zwijgzaamheid en loyaliteit. Stichtingen voor goede doelen misbruiken ze voort criminele doeleinden. De achtergrond van de 'weldoeners' varieert van (voormalige) drugscriminelen, leden van motorbendes tot louche ondernemers. Volgens de onderzoekers zijn gemeenten en sportverenigingen hier nog te weinig alert op.

Poging tot doodslag op zes politiegagenten

Ruim negenduizend keer is in 2017 fysiek of verbaal geweld gebruikt tegen agenten tijdens hun werk. Dat betekent dat elk uur ergens in Nederland een collega te maken krijgt met een vorm van agressie, van een scheldpartij onder invloed tot een poging tot doodslag. In Milsbeek probeerde een vrachtwagenbestuurder zes politiemensen van de weg te rammen. Een reconstructie van incident en nasleep (tekst: Edward Dieters)

Het is donderdag 8 september 2016, diep in de nacht. Zes collega's van de Dienst Infrastructuur (Landelijke Eenheid) surveilleren in onopvallende voertuigen op de wegen in Brabant, Gelderland en Limburg. Wanneer een van de agenten het kenteken van een vrachtwagentje intoetst, kaatst het systeem een aandachtvestiging terug.

Het voertuig is recent gebruikt door criminelen. Op de N271 willen ze het voertuig aan de kant zetten. Volgens het latere proces-verbaal is het 04.20 uur als Henk-Jan en Pascal in hun Volvo V40 de vrachtwagen inhalen en ervoor gaan rijden met een snelheid van ongeveer 70 km/uur. Collega's Louis en Hans rijden erachter in een Audi 3. "Ik zag aan de achterkant van de Volvo 'Politie volgen' fel-rood oplichten zegt Louis. Het was eigenlijk een staandehouding zoals we er jaarlijks honderden doen".

Maar dit keer gaat het niet zoals normaal. Hans: "De bestuurder van de bakwagen stuurde ineens scherp naar links, de tegemoetkomende rijstrook op, en gaf gas. Hij probeerde echt om ze van de weg af te rammen". In de Volvo horen ze het geluid van metaal op metaal. De buitenspiegel breekt af en een zijruit versplintert. Met hard remmen ontwijken ze de bomen in de berm.

Ook actieleider Kim rijdt met collega Gideon in een Seat Leon achter de vrachtwagen. Gideon stuurt en heeft net als de anderen zwaailicht en sirene aangezet. Kim ziet de vrachtwagen hevig slingerend over de weg rijden. Gideon wil de Seat er langs sturen. "Ik zag dat de bestuurder recht in mijn ogen keek", zegt Kim. "Toen maakte hij een stuurbeweging in onze richting. Een harde klap. Het raam aan mijn zijde versplinterde en ik voelde het glas over mij heen vallen, ik wist niet wat me overkwam". Ook Gideon moet stevig remmen om een botsing met een boom te voorkomen.

In de Audi proberen ook Louis en Hans de vrachtwagen in te halen. Dat lukt tot zij ineens een knal horen. De rechterachterruit versplintert. "We zijn geramd", roept Hans door de portofoon. Hij opent zijn raam en schreeuwt naar de bestuurder: "Stop. Politie"! "Die geeft opnieuw gas, nadert het dienstvoertuig en stuurt vervolgens hard naar links. "Ik was bang dat we tegen één van die dikke eikenbomen langs de weg werden gedrukt, met mogelijke fatale gevolgen".

Uiteindelijk komt de Audi bij de rechterszijde van de vrachtwagen terecht en is er opnieuw een aanrijding. "Maar nu bleven we tegen elkaar aanrijden", herinnert Louis zich. "Ik weet niet...het voelde ineens goed. Alsof hij niet veel kon... dus ik besloot tegen te gaan sturen".

Vanuit de Seat ziet Kim de vrachtwagen hevig schudden. "Het leek alsof hij naar rechts wilde uitwijken, maar niet kon. De vrachtwagen raakte de berm en kwam in aanrijding met een boom". Wanneer het stof is neergedaald ziet Kim de vrachtwagen staan. De opbouw is er vanaf gescheurd, eromheen liggen honderden kratjes. Ook de Audi is de berm ingeschoven en zwaar gehavend tot stilstand gekomen.

Hans beschrijft hoe hij en Louis de Audi verlaten: "We wilden uitstappen, maar dat lukte niet. Beide portieren van de Audi gingen niet meer open".

Via de achterbank wurmt hij zich naar buiten. Louis heeft pijn en wordt horizontaal via het zijraam naar buiten geholpen. "Toen we ze zagen verongelukken, dacht ik: 'daar zijn er een paar dood' ", zegt Kim. "Ik moest er heen maar durfde eigenlijk niet".

Haar collega's weten de verdachte ondertussen uit een nabijgelegen tuin te plukken. "Ik was niet de bestuurder", roept hij meteen. Hans kan zich er nog kwaad om maken. Zowel hij als Kim herkennen de bestuurder meteen.

Terwijl toegesnelde collega's van de regio zich met de verdachte bezighouden, komen de zes bij elkaar. Ook hun teamchef is inmiddels aanwezig, samen overzien ze de ravage. "Het was een slagveld. Die kapotte vrachtwagen, de troep er omheen...Onze gehavende dienstauto's, maar wijzelf gelukkig allemaal nog heel". Achteraf blijkt het plaats delict 1,8 km lang.

Nadat de verdachte bij een eerdere rechtszitting niet was komen opdagen, zitten de zes collega's op 8 februari in uniform klaar. "Ik vond het best eng", zegt Louis. "Ik was nog nooit als getuige opgeroepen, was gewaarschuwd dat zo'n advocaat mogelijk het bloed onder je nagels vandaan zou halen. We kregen het advies hem niet te veel aan te kijken, maar onze aandacht in plaats daarvan op de rechtbankvoorzitter te richten. Ook was ons geadviseerd om in uniform te verschijnen. Dan zou het makkelijker en minder persoonlijker zijn".

De advocaat van de verdachte trekt alle registers open. Zo zou de politie eerst hebben geramd. En zijn cliënt zou niet zijn gestopt voor de onopvallende voertuigen omdat hij dacht dat het criminelen waren die hem wilden beroven.

Louis windt zich er nóg over op. "Mijnheer had geen rijbewijs, er zijn drugs aangetroffen...Wij hadden alle toeters en bellen aan. Ik vertel gewoon wat er gebeurde en vervolgens word ik door zo'n advocaat voor leugenaar uitgemaakt. Hij haalde zelfs het feit erbij dat wij net als veel criminelen in een Audi reden. Tegen het uniform gericht? Nou, ik vond het allemaal behoorlijk persoonlijk".

Volgens de rechter had de chauffeur van de vrachtwagen kunnen weten dat er een kans was dat de inzittenden van de auto's zouden overlijden. "De verdachte had de keus om te stoppen, maar in plaats daarvan heeft hij de politievoertuigen geramd met alle risico's van dien". De 35 jarige Mohammed R. uit Zaltbommel wordt op 22 februari 2018 veroordeeld tot zeven jaar cel wegens poging tot doodslag op zes politieagenten. Ook mag hij vijf jaar niet meer rijden en moet hij iedere agent (minimaal €870) schadevergoeding betalen. De verdachte ging tegen het vonnis in hoger beroep, dat nog moet volgen. Louis is niet ontevreden. "Deze straf is fors. Het is goed te merken dat geweld tegen hulpverleners zwaarder wordt gestraft".

EEN MOORD KENT ALTIJD MEER DAN ÉÉN SLACHTOFFER

-Katholiek Weekblad, 20 juni 2018, Fred van Iersel-

Een schaduw levenslang is een indrukwekkend monument van ouders van vermoorde kinderen voor die kinderen. En het roept indringende vragen op over enkele tendensen in onze maatschappij.

Een schaduw levenslang is een must read. De levens van de vermoorde kinderen en de nabestaande ouders doen ertoe. De kinderen worden herdacht met een schokkend lange namenlijst. De ouders vertellen over hun kind, en welke toekomstdromen het had. De toedracht van de moorden komt aan bod, en de impact ervan op de ouders. Het boek toont hoe zij elkaar in briefwisselingen herkenning en troost geboden hebben. En het laat in vaak heel persoonlijke poëzie zien hoe zij met het verlies en de rouw zijn omgegaan. Duidelijk wordt dat een moord altijd meer dan één slachtoffer kent.

Slachtofferschap

Slachtofferschap krijgt in Nederland steeds meer aandacht. Zo hebben slachtoffers en nabestaanden spreekrecht gekregen tijdens het proces. Het idee is dat het slachtoffer het recht heeft om te spreken, wat de eenzijdige aandacht voor daders in ons strafrecht compenseert.

De ontwikkeling naar meer aandacht voor slachtoffers heeft met een aantal zaken te maken. Ten eerste zijn de waarden waarop onze rechtstaat zich baseert, abstract en algemeen geworden. Vroeger bestonden er fijnmazige normen en een strengere sociale controle. Tegenwoordig heerst er een grofmazig besef van eigen vrijheid, en eigen verantwoordelijkheid voor het kiezen van je waarden en het toepassen ervan. Dit gaat terug op het idee dat mensen vrij zijn om te doen wat ze willen, zolang ze elkaar geen schade toebrengen. Dit no harm principle is beginsel geworden van de publieke moraal. Het is een minimale moraal; maximale vormen van moraal (streven naar morele excellentie, heiligheid) horen volgens dit denken in de persoonlijke levenssfeer thuis.

Hier zit een groot nadeel aan: het zet een premie op jezelf als slachtoffer presenteren. Slachtofferschap is het ultieme -morele referentiepunt van onze publieke -moraal geworden.

Van schuld naar schaamte

Daar komt bij dat de Nederlandse cultuur van een schuldcultuur een schaamtecultuur geworden is. In een schuldcultuur gaat het erom dat daders na een delict schuldbesef, wroeging, berouw en spijt hebben, en innerlijk worstelen met hun morele identiteit. De schuld kan uitgeboet worden in een penitentiaire inrichting en daders mogen hopen op vergeving.

In een schaamtecultuur gaat het om de toonbaarheid van de identiteit: om erkenning, sociale waardering en acceptatie. Trots kunnen zijn op wie je bent en wat je kunt, is hier de positieve

kant van. Slachtoffers hebben in een schaamtecultuur het morele recht om hun identiteit te tonen. (Lastig blijft dat overigens wel, want gekwetstheid is als zodanig niet iets om trots te zijn.

Het tonen van gekwetstheid maakt opnieuw kwetsbaar.)

Maar voor daders is het moeilijker dan ooit om terug te keren in de samenleving. Hun morele identiteit wordt niet toonbaar; hun ouderschap kent geen einde en de schuld kan niet gedelgd worden.

Individualisering

Deze ontwikkelingen worden nog versterkt door de verregerende individualisering, die mensen in crisis-situaties op zichzelf terugwerpt. Waar vinden ze gemeenschap? Het antwoord van dit boek: in een lotsgemeenschap.

De individualisering in onze cultuur wordt ook zichtbaar in de wil van het individu om te laten zien wie het is. In dit boek gebeurt dat ook, maar er is een groot verschil met de cultuur van narcistische zelfexpressie die we om ons heen zien. Het boek draait uiteindelijk niet om de ouders zelf, maar om hun betrokkenheid op hun kinderen. Natuurlijk rouwen de ouders ook om het verloren zelf, om de verandering van hun eigen toekomstperspectief. Maar ze blijven betrokken op hun kind, en zijn van slachtoffer een overlevende geworden, die het eigen leven met vallen en opstaan richting geeft.

Spreekrecht of luisterplicht?

Het spreekrecht van slachtoffers en nabestaanden in het strafrecht is een uitdrukking van de prominente plaats van schaamte en trots in onze cultuur. Slachtoffers zitten wel met de vraag met welk doel ze dat spreekrecht eigenlijk gebruiken: alleen om zich te kunnen uiten? Wat is de functie van spreekrecht als verdachten, die nog niet veroordeeld zijn en misschien niet schuldig zijn, moeten luisteren? Wie heeft luisterplicht? De verdachte? Of de rechter, die het slachtoffer moet horen om de impact van een delict te kunnen beoordelen? En is het in een rechtsstaat mogelijk dat Vrouwe Justitia wel blind is, maar niet doof?

Nederland kent geen juryrechtspraak, en dus heeft het spreken van slachtoffers voorlopig alleen invloed op de rechter. Hij kan de strafmaat mede bepalen aan de hand van de impact van het delict. Maar heeft detentie niet méér doelen dan alleen vergelding? Welke invloed mogen of moeten slachtoffers hebben op de strafmaat? Het zijn vragen waar samenleving en rechtspraak mee worstelen.

Een andere vraag

Een schaduw levenslang roept de belangrijke vraag op of de samenleving zich niet veel meer moet bezinnen op een andere vraag: hoe kan slachtoffers en nabestaanden ook buiten de context van het strafrecht recht worden gedaan? In erkenning, in pastorale begeleiding en troost, in de transformatie van

de identiteit na zo'n ingrijpend verlies? Zinverlies en -herstel na een ingrijpend verlies vallen niet samen met de juridische vragen. En ook niet met therapeutische vragen in strikte zin.

Dit boek heeft juist in dit bredere gesprek betekenis. Het laat op waardige wijze zien wat de impact van een moord is op de ouders. Kinderen zijn geen geïsoleerde individuen, maar personen, mensen met een gezicht, naam en identiteit die verweven zijn met het leven van hun directe naasten.

Belangrijk boek

Dit boek had nog aan kracht gewonnen met een beschouwing over vergeving en verzoening in relatie tot slachtofferschap. Vergeving wordt in onze cultuur vaak ten onrechte gezien als een morele plicht van slachtoffers. In bijbelse zin is het allereerst een bevoegdheid, die ook de slachtoffers ten goede kan komen als ze er toe in staat zijn. Maar tegelijk is deze opmerking -betrekkelijk: Een schaduw levenslang is immers geen theologie. Het is wel een heel belangrijk boek, dat noopt tot bezinning. +

Fred van Iersel

RESPONS BOEK

Het uitbrengen van het boek een **Schaduw Levenslang**, wat in het teken stond van een herdenkingsboek van de VOVK, heeft voor mij (Rien) veel impact gehad. Niet alleen oude kennissen maar ook een aantal wild vreemden, reageerden (vooral) op de tv uitzendingen. Zo ook een dame die gelijk door de namiddaguitzending op MAX het boek bestelde omdat ze verwachtte dat de moord op haar zo geliefde vriendin er wel eens in zou kunnen staan. Omdat ze daarin teleurgesteld was nam ze contact met mij op. Enige uitleg over een lidmaatschap met ons nabestaanden was voor haar verhelderend. Wat mij bij het contact opviel was, dat haar verdriet nog zo intens was, ondanks dat het een gebeurtenis betrof van maart 1988. Ik raadde haar aan om op een 'alternatieve' basis hulp te zoeken omdat ze de reguliere methodes inmiddels wel had doorlopen. Ze bezocht het praktiserende medium Noor; het was een kennis van haar wat de drempel verlaagde. Noor ontving haar graag en maakte van de sessie het volgende relaas.

— Verkracht, gewurgd met haar eigen sjaal en voor dood achtergelaten in het weiland. Zo kwam er een einde aan haar korte leven. Terwijl hij bezig was riep hij 'ik kan niet anders, ik kan niet anders' en zij zei 'dat kun je wel, je kunt stoppen'.

Maar dat deed hij niet en toen ze overging naar de andere kant en hem bezig zag met haar wakker te schudden, wat niet lukte, riep ze in gedachten 'je hebt me vermoord sukkel'.

Lucy was een vlinder meisje en we hebben het hier over de jaren '80. Een tere ziel op zoek naar rust en begrip, een vlindermeisje dat niks snapte van de crisis, de kernwapens, de werkeloosheid. De rust vond ze bij Will en daar logeerde ze dan ook vaak in de weekenden. Ze waren vriendinnen maar eigenlijk meer moeder en dochter.

En Will zat nu voor mij met nog een hoop vragen over haar dood. Ongeveer een jaar voor haar dood ging Lucy naar een paragnost voor hulp. Hij kon niet veel zeggen of zien want alles om haar heen was zwart, dat was de boodschap die ze kreeg. Na haar dood was iedereen boos op de goede man, hij had haar dood voorzien maar niks gezegd. Lucy vertelde ons dat ze hem niks kwalijk nam, in haar onderbewustzijn had ze zijn boodschap opgeslagen.

Toen ze de jonge man ontmoette voelde ze dat hij veel zwart en kwaad bij zich droeg. Bij de geloofsgemeenschap waar ze zich bij aan had gesloten had ze geleerd van het goede uit te gaan en zonder oordeel naar mensen te kijken. Maar toen hij haar beetpakte en meenam wist ze 'dit is het zwart waar de paragnost het over had' en was Lucy klaar en voorbereid op het ergste.

Voor Will is het na al die jaren nog zo oneerlijk dat een jong meisje vermoord werd en dat is het ook! Maar Lucy zei dat ze op aarde nooit zoveel had kunnen betekenen als dat haar dood deed.

De jonge man was na zijn daad direct naar de politie gegaan om zich aan te geven en zit nog steeds vast. Hij was toen op zijn eerste proefverlof en zijn daad werd landelijk nieuws, er volgde een fakkeltocht, discussies op tv en in de politiek. En zo zorgde de moord op het vlindermeisje ervoor dat er zaken werden aangepast. Hoe verdrietig en wreed haar dood ook was hij was niet voor niks.

Er volgden nog een paar mooie heel persoonlijke boodschappen voor Will. En de laatste was 'jij was mijn engeltje op aarde, nu ben ik jouw engel in de hemel, ik hoor je en ben bij je'. Met een dikke knuffel nam ik afscheid van Will, boosheid en verdriet maakten plaats voor dankbaarheid. .. Het vlindermeisje vloog in haar hart mee.

Er is een herdenkingsboek geschreven over hoe je je leven leeft nadat je kind vermoord is, het is geschreven door twee vaders en bevat een aantal aangrijpende verhalen. Het verhaal van Lucy staat er niet in. —

[Contactgegevens van Noor zijn bij Rien bekend]

LICHTJESAVOND 2018

LICHTJESAVOND 2018

Als ik dit schrijf zitten we nog in de voorbereiding van de Dag Herdenken Geweldslachtoffers te Wolvega.

Als u de Cocon in de bus krijgt ligt dat alweer achter ons.

“De tijd vliegt” zeggen mensen dan, toch is dat voor ons niet altijd waar.

Vele nabestaanden wachten op de aanhouding van een dader; er liggen nog 1700 onopgeloste moordzaken! Dan duurt elke dag lang heel lang voor de nabestaanden.

Na de DHG komt in november de “Lichtjesavond” bij het nationaal monument “Het Onbevattelijke”

Ook daar hopen we, net als bij de DHG op een mooie herdenking, al vind ik het woord mooi niet goed gevonden, toch is het mooi...De Muur in het volle licht.

De duizend waxinelichtjes stralen hun licht uit over de namen van onze dierbaren.

Ik hoop dat we u mogen begroeten op 3 november aanvang 16.00 uur bij de Muur tegen Geweld.

Geeft u de gegevens even door voor 25 oktober aan: rikus.scholing.mtg@gmail.com

Margreet Scholing

(Gedicht)

Blz. 30 Na de nacht

*'s Ochtends van tranen geen spoor
alsof de opkomende zon, nee
laten we zeggen*

*alle druppels zijn in de tuinvijver
gesijpeld*

*Soms lijkt dat water iets
terug te geven: uit de zwarte grond
wellen bellen op*

*En hij denkt:
het verdriet is rond*

Wim Brands, verzamelde gedichten

AGENDA

<u>3 november 2018</u>	Lichtjesavond bij het Nationaal Monument Muur tegen Geweld.
<u>20 oktober 2018</u>	Familiedag, Dolfinarium, Harderwijk
<u>10 november 2018</u>	Lotgenotenbijeenkomst te Almere
<u>15 december 2018</u>	Decemberbijeenkomst voor Ouders in Leusden

Cocon

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan Van Kleeff	2
Gedicht: er is niets aan mij te zien	www.troosgeschenk.nl	
Kidsweekend Wilhelminaoord	Jannet de Jongh	3
Het verhaal van..... Pepijn van der Velden	Rien Verbiest	4
Het verhaal van..... Rudij Oordt	Rien Verbiest	7
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	10
Wij herdenken onze dierbaren	11, 12 en	13
Het verhaal van Natasja Peeters	Rien Verbiest	14
Winst of Verlies?	Paul Kuiper	15
Gedicht: Een blik in mijn ogen	M. Vierkant/M. Harkema	
Overleden door geweldsmisdrijf	min van Buitenl. Zaken	16
Wouter de 11e man	Rien Verbiest	17
Gedicht: zonder jou	Elinor Wylie	
Introductie gastschrijvers	Jan Bouman	18
	Gert Jan Slump	18
Tot op het bot meedogenloos	Jan Bouman	19
Voor U gelezen	Politieblad Blauw	20
Een moord kent altijd meer dan één slachtoffer	Fred van Iersel	22
Respons Een Schaduw Levenslang	Noor	23
Lichtjesavond 2018	Margriet Scholing	24
Gedicht: na de nacht	Wim Brands	
Agenda		
Inhoud		25

